BIBLIOTECA CATALANA DE VODEVIL

VOLUM II

A. HENNEQUIN

LA PITETS SE'NS HA CASAT O CARAGOL TREU BANYA

VODEVIL EN TRES ACTES

Traducció catalana de SANTIAGO VINARDELL

Dipòsit general: Kiosc del Liceu, Rambla del Centre
BARCELONA

IBLIOTECA CATALANA DE VODEVIL

VOLUM II

A. HENNEQUIN

A PITETS SE'NS HA CASAT CARAGOL TREU BANYA

VODEVIL EN TRES ACTES

Traducció catalana de SANTIAGO VINARDELL

pòsit general: Kiosc del Liceu, Rambla del Centre
BARCELONA

Impremta d'Emili Gabañach, S. en C. — Diputació, núm. 308 : Barcelon

REPARTIMENT

FIGURES	ACTORS
'omtesa Corniski	Srta. Jordi (E.)
'iuda Sillery	» Masriera
aterina	» Casanovas
luiseta	» Valero
Jna pescadora	» Salvador
manda, cocotte	» Jordi (T.)
ora, cocotte	» Vinyals
eroni, banyer	Sr. Font
omte Corniski, diplomàtic	» Bozzo
lbert de Beaupersil	» Ferrer
arcís, primer moço del Casino	» Casas
oanet, moço d'hotel	» Cervera
enyor Pistacs, botiguer de Carcassona	» Alfonsó
ombardi, secretari del Comte	» Ceret
'n senyor	» Casas
'n moço dels banys	» Torres
'n moço del cafè	» Cervera
'n escrivá	» Bofill
'n conserge	» Toldas

Viatgers, banyistes i pescadors

Amb l'anterior repartiment, aquesta traducció fou es-
'enada al Gran Teatre Espanyol, de Barcelona, el día
de Novembre de 1914.

ACTE PRIMER

La platja de Trouville. A la dreta, segón terme, el dique, *racticable, i el Casino, una de les portes del qual també : practicable. Una escala porta del Casino a la platja. l primer terme de la dreta, entre el fons i el* dique, *una ba- raca que's perd cap els bastidors, quedant únicament a la sta del públic unes tres quartes parts de la mateixa. La aret de la barraca, que està de cara al públic, té una fi- estra petita. Damunt d'aquesta barraca hi ha un rètol que u així: «Barraca d'en Geroni. Se banyen senyores, de u a dotze. No banyo ni els díes de festa ni els de curses cavalls.»*

Al primer terme esquerre hi ha una gran barraca amb des, de la qual no se'n veu mes que una tercera part. Una cala de fusta condueix a la seva porta, la qual té una fi- estreta rodona, ostentant un rètol que diu: «Reservada».

Al tercer terme esquerre una barraqueta col'locada arràn una tenda de campanya de colors virolats, amb l'entrada cara al públic. Les barraques i tenda esmentades, son tes practicables. Es veuen altres barraques figurades a esquerra. Al mig, la platja. Al fons, cap a l'esquerra, el ar. A la dreta primer terme, taules i cadires de jonc.

ESCENA PRIMERA

ULÚ, AMANDA, CORA, JULIETA, PASSEJANTS, BANYISTES, PESCADORS I PESCADORES, MOÇOS DE CAFE, etc. Després, NARCÍS. (*Es l'hora del bany. Pescadors i pescadores van i vénen del fons. Grupus de curiosos guaiten amb binocles cap a l'esquerra. Lulú, Amanda, Cora i Julieta prenen l'aperitiu en una tauleta situada a primer terme. Vesteixen molt extremades i adopten actituts provocatives.*)

MANDA. — Què hi ha? Què tenen, ara, aquests?

JULIETA. — Es en Geroni, que està apunt de banyar una senyora grossa. Us dic que és divertit!

AMANDA. — Aquest Geroni!... Quin *pájaro*! Totes les dònes se'l disputen.
LULÚ. — Ja ho crec! Com que no hi ha un altre banyer com ell!
CORA. — Es amable i alegre.
LULÚ. — I fa molta broma dintre l'aigua.
JULIETA. — Com ho sabs tú, si fa broma?
LULÚ. — Perquè el día que no hi ha en Geroni, jo no'm banyo.
CORA. — Jo tampoc. No sé què ho fa, però per mandra que tinguis i per molt que temis trobar l'aigua freda si en Geroni et diu: « — L'aigua està a punt de caramelo», t'hi fiques.
LULÚ. — I quan t'hi fiques, no és mai freda. (*Entra Narcís.*)
CORA. — Es tot un home, en Geroni. Narcís, qui és aquella que ara banya en Geroni?
NARCÍS. — (*Mirant al fons.*) Es la viuda, dònes.
TOTES. — Quina viuda?
NARCÍS. — La del xampany.
AMANDA. — La viuda Cliquot?
NARCÍS. — (*Posant-se entre Lulú i Cora.*) No: és la viuda Sillery.
CORA. — Una senyora aspra i picanta.
NARCÍS. — I molt rica. Ha fet fortuna comprant paperetes d'empenyo a les *cocottes*. Ja és estrany que no la conegueu vosaltres.
LULÚ. — Oh, noi! Jo no he empenyat res.
JULIETA. — Mireu, mireu, com s'arrapa amb en Geroni.
LULÚ. — (*Cridant.*) Agafa't aquí, que no cauràs!
CORA. — Quan tinguem la seva edat, també ens arraparem als homes, com llagastes. Ai, la viuda! Com gira els ulls al cel!
NARCÍS. — Oh, noies, no són romanços. En Geroni no és pas un banyer ordinari. Té una gran posició en Geroni! Banya les dònes per sport!
TOTES. — (*Rient*). Ja! ja! ja! Per sport!
AMANDA. — I per tocar fusta. (*Se sent una campana.*)
LULÚ. — Ja arriba el vapor de l'Havre.
TOTES. — (*Aixecant-se*). Anem-hi, anem-hi! Veurem desembarcar!

ESCENA II

NARCÍS, MOÇO. Després ALBERT

NARCÍS. — (*Cridant.*) Peret!
MOÇO. — Mani, senyor Narcís.
NARCÍS. — Encara no has fet treure aquesta barraca que té el paviment enfonzat?

MOÇO. — Dispensi, senyor Narcís... Ja hi he anat, ja, però m'ha dit el fuster que no vindrà a buscar-la fins el vespre.

NARCÍS. — I mentrestant, si algún banyista imprudent...

MOÇO. — Oh, bé, no hi ha perill, perxò. Miri, ja hi he fet posar el rètol. (*Acompanyat de Narcís, entra al Casino.*)

ALBERT. — (*Entra per l'esquerra segón terme. Es el gomós perfecte. Porta un pantaló molt extremat. A la mà un diari.*) Qui ho entén, ara, això? M'he deixat el llibre de la marejada a Deauville. Quin cap per pom d'escala! Sortosament, me'n podràn enterar els del Casino. (*Cridant.*) Ep, noi! Un «Picón»! (*El moço ha sortit i se n'entorna.*)

ESCENA III

ALBERT, NARCÍS; després BOMBARDI, LLUISETA i el MOÇO

NARCÍS. — (*A l'Albert.*) Carat! El senyor Viscomte! Vostè per aquí?

ALBERT. — Ola, Narcís!

NARCÍS. — Sempre la flor de l'elegancia, don Albert! Vostè és l'home de les modes noves!

ALBERT. — Ja sé perquè ho dius... T'has fixat en el meu pantaló. Psé!... Es un pantaló idea meva, que'm sembla que's portarà aquest istiu.

NARCÍS. — Es espatarrant! Es espatarrant!

ALBERT. — Sí, és ben tallat.

NARCÍS. — El senyor Viscomte ens fa l'honor de venir a passar una temporadeta a Trouville? (*El moço surt a servir el «Picón» demanat, el deixa damunt la taula i se'n va.*)

ALBERT. — No. Ara estic instal·lat a Deauville. Penso estar-me aquí ben poques hores. Aquest matí he rebut una carteta misteriosa... d'una... senyora que s'està aquí, i que vaig conèixer a Deauville... Es la primera cita. (*Llegeix:*) «Vingui a l'hora de la marejada alta.»

NARCÍS. — (*Rient.*) A l'hora de la marejada alta? Ja sé qui és.

ALBERT. — (*Estranyat.*) Eh?

NARCÍS. — Que ja sé qui és. Es la senyora del senyor Pistacs, un botiguer de Carcasona que s'ha retirat del negoci i té molt cacau.

ALBERT. — (*Més estranyat.*) Però... com dimoni ho has endevinat?

NARCÍS. — Jo ho sé tot, don Albert. Miri, el marit sempre se'n va a pescar quan arriba la marejada alta... i la dòna se n'aprofita per...

ALBERT. — Aleshores la marejada alta no's refereix pas a una cita especial?
NARCÍS. — De cap manera. No, senyor.
ALBERT. — (*Apart.*) I jo que'm figurava que això d'*alta* tenía un doble significat!
NARCÍS. — (*Apoiant-se en una cadira de l'altre cantó de la taula.*) Sembla que la senyora Pistacs té la costum d'enviar a tots els que estima un llibre de marejades... Vostè bé deu tenir el séu?
ALBERT. — Efectivament, me l'ha enviat.
NARCÍS. — Veu, home?
ALBERT. — Sols que me l'he descuidat a Deauville.
NARCÍS. — Jo li diré lo que fa el cas. (*Se treu un llibret de la butxaca i el consulta.*) Avui, 17 de Setembre, la marejada alta comença a les 12,57. Demà serà a la una i 18...
ALBERT. — Es curiosa una cita que varía diariament.
NARCÍS. — Molt divertit i variat. No més resulta una mica empipador per les hores de menjar...
BOMBARDI. — (*Entra pel bastidor de l'esquerra, segón terme. Va en trajo de bany i al damunt una bata russa, amb caputxa. El seguix la* LLUISETA, *qui porta un ram de flors.*) Cap aquí, cap aquí... Aquí trobarà la tenda de la comtesa. Deixi-hi les flores. Escolti, Lluiseta. Jo me'n torno a l'aigua. Si el cor li demana estar al meu costat, vingui-hi a trobar-m'hi, que jo seré la seva carabaça.
LLUISETA. — Com més vells, més verds.
BOMBARDI. — Consti-li que l'esperaré amb l'ànima en un fil...
LLUISETA. — Que ho diu per mi, això del...?
BOMBARDI. — Doncs per qui vol que ho digui, reina? (*Surt per l'esquerra. La Lluiseta entra a la tenda.*)

ESCENA IV

ALBERT i NARCÍS

ALBERT. — Flors dintre una tenda? *Malo*! De quí és la tenda?
NARCÍS. — Del comte Corniski.
ALBERT. — Qui és aquest senyor?
NARCÍS. — Un diplomàtic polonès que ha arribat fa uns quants díes, amb la senyora Comtesa i un acompanyament de dotze servidors.
ALBERT. — I aquest vellet que ara és a l'aigua?
NARCÍS. — Es el séu secretari. Es diu Ramón Bombardi.
ALBERT. — Quin cap verd aquest secretari!... I per lo vist, el senyor Ramón és un punt per a les dònes!

NARCÍS. — Això que ha vist no és res. El veiés quan empaita les criades!
ALBERT. — I el séu amo aguanta un secretari així?
NARCÍS. — He sentit dir que'l Comte el necessita per a la traducció dels telegrames xifrats.
ALBERT. — Es vell el Comte?
NARCÍS. — Té cinquanta o seixanta anys.
ALBERT. — I la Comtesa?,
NARCÍS. — Ai, la Comtesa! No me'n parli. Es jove, guapíssima...
ALBERT. — Ah!...
NARCÍS. — I molt elegant.,
ALBERT. — De veres?
NARCÍS. — Ja fa cinc díes que són aquí i fins avui no's decideix a banyar-se. Tot aquest matí que li arreglen aquella tenda.
ALBERT. — Vet-aquí perquè li portaven flors...

ESCENA V

ALBERT, NARCÍS: després GERONI, la VIUDA, PESCADORES i PESCADORS.

VEUS DE DINTRE. — *Socorro! Socorro!* Ai, ai, ai!... *Socorro!*
ALBERT. — (*Aixecant-se.*) Què és això? Què passa?
(*La* VIUDA *entra pel fons esquerra sostinguda per en* GERONI, *seguint-los* PESCADORS *i* PESCADORES. *La Viuda i en Geroni van en trajo de bany i mullats. En Geroni porta damunt del pit una* cibella *amb cintetes de tots colors, corresponents a altres tantes medalles de salvament. Mentres dura aquesta escena, en Narcís entra i surt del Casino portant vinagre a la Viuda.*)
GERONI. — Però, dòna! No cridi així! No n'hi ha per tant!
VIUDA. — Reina Santíssima! N'he begut! N'he begut!... Ai, jo m'ofego! (*L'asseuen en una cadira, al segón terme esquerra.*)
ALBERT. — Té! Vet-aquí en Geroni i la Viuda. (*S'hi acosta.*)
GERONI. — (*Als del grupu, en tò burleta.*) *Socorro!* Un que's nega! No n'hi ha per tant, badocs, no n'hi ha per tant! Total, una senyora que ha pres una taceta de caldo salat...
ALBERT. — I doncs, que no l'aguantava?
GERONI. — Ah, és vostè, señor Viscomte? (*Li allarga la mà.*) Com li va des de l'any passat, senyor Viscomte?
ALBERT. — Ja ho pot veure, Geroni.
GERONI. — Doncs sí, senyor; és clar que l'aguantava Però he quedat enrampat! Com que pesa tant! Ja

ho veia venir jo, això! I, ademés, s'arrapa tant fort, que... ja se sab: lo que pesa massa va a fons. Perxò no més s'hi ha estat una mica sota l'aigua... I no és culpa meva.

UNA PESCADORA. — Quin home més trapacer! L'ha llençada com un sac de patates, jo ho he vist!

GERONI. — (*Amenaçant-la.*) Tu ho has vist? Torna-ho a dir!

PESCADORA. — Primer l'has llençada, i després l'has pescat.

GERONI. — (*Burlant-se'n.*) Sí, amb un am!

ALBERT. — Mentres l'hagi pescada...

GERON. — (*A l'Albert.*) Vostè ha vist mai xafardejar així?

ALBERT. — Això és que alguna els n'hi ha feta.

GERONI. — Què vol que'ls hagi fet, pobre de mi? Això és enveja i rabia perquè no les abraço an elles.

VIUDA. — (*Obrint els ulls.*) Ai!...

ALBERT. — Ja torna en sí!

VIUDA. — (*Sospirant.*) Geroni!... Aont és el meu Geroni?...

GERONI. — Soc aquí. (*Apart.*) (Què vol ara, aquesta ximpleta?) (*S'hi acosta.*)

VIUDA. — (*Aixecant-se.*) Geroni! Li dec la vida! (*Narcís parla baix amb l'Albert. Torna la cadira aont seia la Viuda a son lloc, i després se'n va al Casino.*)

GERONI. — No, senyora, no val la pena.

VIUDA. — S'ha jugat la vida per pescar-me!

GERONI. — (*Als pescadors i pescadores.*) Ho veieu, ara, si l'he pescada?

PESCADORA. — Després d'haver-la llençada com un sac de patates...

TOTES. — Sí, sí, com un sac de patates!

GERONI. — (*Enfadat, amenaçant-les.*) Ja'm teniu empipat amb les vostres patates! (*Totes fugen per l'esquerra. Queden únicament dugues pescadores que parlen amb l'Albert durant el diàleg d'en Geroni amb la Viuda.*)

VIUDA. — (*En veu baixa, agafant la mà d'en Geroni.*) Geroni! Me'n recordaré tota la vida! Geroni... sóc viuda!

GERONI. — No val la pena, senyora. Si no té cap mèrit!

VIUDA. — Perdre el marit no té mèrit? I doncs, buscar-ne? Pensi en lo obligada que li quedo...

GERONI. — Posi's tranquila. Ara lo que li convé és aixugar-se, vestir-se i... cap a caseta. I no sortir en tot el día, perquè quan un ha begut unes tacetes de caldo...

VIUDA. — Tacetes de caldo! Quina sol·licitut!

GERONI. — (*Apart.*) Però què diu aquesta dòna?

VIUDA. — (*Passant per davant d'ell per a dirigir-se al Casino.*) Me'n vaig, me'n vaig, però torno desseguida...

GERONI. — No faci excessos, senyora!

VIUDA. — (*Acostant-se-li.*) Me'n vaig aquest vespre, ja ho sab... Abans d'anar-me'n, convé que tinguem una entrevista suprema... Ai, Geroni!... (*Se'n va.*)

GERONI. — (*Apart.*) Si m'atrapes, rai!

VIUDA. — (*Tot caminant.*) A reveure, heroe salvador d'una dama viuda!... (*Apart.*) Ai... sóc feliç! (*Desapareix.*) (*Durant aquest diàleg el* MOÇO *ha portat una segona copa de «Picón» i un platet amb cigars, que ha deixat damunt la taula.*)

ESCENA VI

ALBERT i GERONI

ALBERT. — Per lo que veig, Geroni, segueix essent el banyer de moda.

GERONI. — Efectivament, senyor Viscomte. Jo sóc banyer per gust, per convicció, per vocació i... per abraçar dònes. Si hagués cregut al meu pare, ara fóra quefe de policía o regidor, però les meves pretencions eren més modestes i l'afició va portar-me fins aquí. Soc banyer de senyores. Dintre l'ofici no tinc rival en tot el món. He descobert jocs nous i sé fer fer planxes per un procediment especial. Dongui'm una dòna i en vinticinc lliçons la deixo feta un peix.

ALBERT — Lo que no comprenc és la seva resistencia.

GERONI. — (*Entusiasmat.*) Oh!, senyor Viscomte, si vostè sabés el secret de les platges! Tots aquets tipaços, tots aquests bustes de marbre, aquestes curves, sobre curves, recons i reconets que'ls homes admirem amb un pam... de boca oberta, tot això es despulla i pren banys i va a parar a mans d'en Geroni... Quan des de la terraça del Casino veig passar tantes elegancies, me sembla com si de les altures descendís una veu providencial per a dir-me: « —Geroni, tot per a tu!»

ALBERT. — Feliç mortal!

GERONI. — No sempre. Aquesta viuda Sillery, per no anar tant lluny, m'amarga l'existencia. Jo li asseguro que m'ha sortit un bon gra.

ALBERT. — (*Anant a la taula i omplint una copa.*) Un «Picón», Geroni?

GERONI. — Amb molt gust... A la seva salut!

ALBERT. —A la seva! (*Beuen.*)

GERONI. — Doncs, sí, sí, cregui que m'empipa aquesta viuda. No se li ha ficat al cap que m'he de casar amb ella? Es clar que jo l'engego a passeig... I tot l'engrescament li ve d'uns mals versos que vaig enviar-li.

ALBERT. — Ah, però li envía...?
GERONI. — Què s'hi farà? Ella va començar a escriure'm i, com que una atenció en mereix una altra, vaig contestar-li... Però estaría ben arreglat que m'hagués de casar amb totes les dònes que han rebut versos meus! Ahir mateix vaig improvitzar una quarteta que no està gens malament...
ALBERT. — De veres?
GERONI. — Ja li ensenyaré. He de tenir el borrador a la butxaca. (*Se'l busca.*)
ALBERT. — A la butxaca? I acaba de sortir de l'aigua? Com deurà estar, pobre paper!
GERONI. — Una mica mullat... però no hi fa res. Me la sé de cor. (*Treu el paper i llegeix.*) «Comtesa plena... plena...» No's llegeix gaire bé... Ja veurá, fa així: (*Recitat.*) «Comtesa plena de gracia, — qui pogués sé el teu banyer! — Jo voldría que't neguessis — per poder fê un bon paper.» Fa bonic, oi?
ALBERT. — Molt. I a qui la dedica, si no és indiscreció?
GERONI. — A una gran senyora.
ALBERT. — Bé té prou barra.
GERONI. — Més barra s'ha de tenir per ficar-li... a la panereta de la labor... i a les barbes del séu marit, qui, per'xò, crec que sordeja...
ALBERT. — Mentres tingui bons ulls!
GERONI. — Ca! També és curt de vista!
ALBERT. — Escolti: no és pas la comtesa Corniski?
GERONI. — La mateixa. Que la coneix vostè?
ALBERT. — No, però n'he sentit parlar molt. Diuen que és molt bonica.
GERONI. — Bonica, guapíssima i distingida. Desseguida es veu que és una gran senyora. Té el tipet que jo prefereixo: és prima-plena. Una delicia! Les curves fan així, veu? (*Ho senyala.*) I així... (*Canviant de tò.*) Dispensi, quina hora és?
ALBERT. — Les dotze trenta set. Encara tinc temps.
GERONI. — Vostè sí, però jo no. Aquesta és l'hora del meu passeig. Què diríen les senyores, si no'm veiessin! Amb el séu permís, vaig a vestir-me.
ALBERT. — No faltaría més! (*En Geroni entra a la seva barraca.*)

ESCENA VII

ALBERT, NARCÍS; després SR. PISTACS. (En Narcís ha vingut a arreglar les taules.)

ALBERT. — Quin tipu!... Resulta divertit, aquest animal!
PISTACS. — (*Apareixent a la porta del Casino, damunt del practicable.*) Noi!... Narcís!... La canya de pescar!

El fil! I el dinar a taula... Vatua-listo!... Que badem?
NARCÍS. — Desseguida, desseguida!
PISTACS. — Apa, apa, que tinc el temps just. (*Entra al Casino.*)
ALBERT. — Qui és aquest?
NARCÍS. — El marit.
ALBERT. — Quin marit? El comte Corniski?
NARCÍS. — No és el Comte. Aquet és el de la marejada alta. El senyor Pistacs, home, el senyor Pistacs!
ALBERT. — (*Alçant-se i dirigint-se a la dreta.*) Ah! Ja!
NARCÍS. — Ara esmorza... D'aquí a un quart... ja'l té dalt de la barca... Es un animal de costums!... Sempre fa lo mateix.
ALBERT. — I la seva dòna, sempre fa lo mateix? ¿Què hi dius, Narcís?... I aquest home fa cara de mal gènit!
NARCÍS. — Es del morro fort, com tots els provincians.
PISTACHS. — (*Tornant a sortir.*) Què hem de fer, noi?
NARCÍS. — Ja va, ja va, senyor Pistacs! (*Entra al Casino.*)

ESCENA VIII

ALBERT, GERONI

ALBERT.—Aquest home és una fiera! (*Va a la taula i mira el diari.*) «Ecos de París. El termòmetre ha baixat considerablement...» Fa com jo mateix... Jo també m'he refredat... Aquet provincià... I no obstant, la seva dòna es *bocatto di cardinale*... Eh! Què és això? «S'anuncía pels primers díes de la vinenta setmana, la venda judicial de tot el mobiliari de la cèlebre Ninón, — coneguda a Carcasona per la *Pitets* — qual misteriosa desaparició va armar tant soroll no fa gaires mesos, en el món elegant.» ¡Pobre Ninón! Era una bona xicota... Què li deu haver passat? Aquesta noia va malament des de què va renyir amb el príncep Carles. S'haurà suicidat! Pobreta! Sembla que encara la veig amb aquells grans ulls negres i amb la cabellera d'or. Oh! Quin ros el d'aquells cabells! Ha trastocat més de quatre cervells... sense comptar-hi el meu... Oh, sí, comptant-hi el meu, també...
GERONI. — (*Des de la barraca.*) Escolti, senyor Viscomte.
ALBERT — Què hi ha, Geroni?
GERONI. — Vol que li deixi el *Gil Blas*?
ALBERT. — Vostè llegeix el *Gil Blas*?
GERONI. — (*Treient el cap per la finestra.*) Soc un dels fundadors.
ALBERT. — Vostè?
GERONI. — Vui dir que m'hi vaig suscriure quan se

va fundar. Aquest diari m'ha ensenyat de viure en el gran món.

ALBERT. — Home, tant dirà!

GERONI. — Devegades els envío algun dibuixet.

ALBERT. — I perquè no'ls envía articles?

GERONI. — Ja m'ho demana, ja el director... però jo no tinc pretencions... ¡Oh I no's cregui que'm faltin temes! No ha vist *La Verje boja*, vostè?

ALBERT. — Vaia una pregunta!

GERONI. — Doncs, *bueno*, jo vaig donar l'idea an en Bataille.

ALBERT. — De veres?

GERONI. — (*Surt vestit a lo gentleman i se'n va cap a l'esquerra tot posant-se els guants. A la solapa de l'americana hi porta les cintetes de les medalles.*) La protagonista era una noia que jo l'havía banyada més de vint vegades. Oh! jo'n banyo molts de tipus aixís.

ALBERT. — Ara en confiança. D'aquesta pila de dònes que banya, quin benefici en treu, Geroni?

GERONI. — El cinc per cent!

ALBERT. — Es un bon negoci! Vostè és un home feliç!

GERONI. — Dintre l'aigua, no li nego... però lo que és a terra...

ALBERT. — Què li falta?

GERONI. — Ja ho digué el filosop, senyor Viscomte... no's pot ser feliç quan s'és ambiciós... i jo soc ambiciós. Voldría pertenèixer al cos diplomàtic.

ALBERT. — Ah! Em creia qui sab què!

GERONI. — Sí, jo he nascut per enredar als grans polítics... I això no dèu ésser pas molt difícil, ja que els polítics no són gaire més murris que'ls altres. N'he arribat a banyar de dònes públiques, és a dir, d'esposes d'homes públics, i me n'han fet veure de totes... No més me cal aprofitar una ocasió... El comte Corniski... per exemple... Ah! si's presentés l'ocasió de fer-li un bon servei! Ja'm veig el séu secretari... Jo puc molt bé substituir a n'aquest imbècil que ara li fa de secretari... Ah, el día que jo pugui ser secretari del Comte!

ALBERT. — Per ser-ho de la Comtesa, eh?

GERONI. — Sí, també faría política amb ella... política de conciliació...! Després, un cop dintre la diplomacia, sería condecorat... Es el meu somni... tenir una condecoració, encara que fos una condecoracioneta.

ALBERT. — Però si està acribillat de medalles!

GERONI. — No és lo mateix, senyor Viscomte. Aquestes les pot tenir tothom. Salves a qualsevol ximple i et donen una medalla... Però una creu! Per a obtenir una creu, és precís no haver fet res... I això ja és més difícil!

NARCÍS. — (*Sortint del Casino i en veu baixa, a Albert.*) Senyor Viscomte!
ALBERT. — Què hi ha?
NARCÍS. — Quan vulgui; el provincià s'ha embarcat.
ALBERT. — Ah! (*Apart.*) Ja no me'n recordava. Anem-hi... el destí ho vol aixís. (*Alt.*) Bona sort, Geroni. (*Narcís se'n va, emportant-se'n l'ampolla i els cigars.*)
GERONI. — Gracies, senyor Viscomte. (*Se'n va, i mira cap a l'esquerra.*)
ALBERT. — M'és igual, ja m'he refredat. (*Surt pel primer terme dreta.*)

ESCENA IX

GERONI; després el COMTE, la COMTESA i LLUISETA i més tard EL MOÇO.

GERONI. — Ola! Vetaquí la Comtesa que entra a la tenda amb el séu marit... Ai! m'ha mirat! (*En veu alta i saludant.*) Senyora Comtesa... (*Parlant sol.*) Recristina! S'ha tornat vermella!... S'ha tornat vermella al saludar-me!
COMTE. — (*Sortint de la tenda, acompanyat de Lluiseta. El Comte vesteix a l'inglesa. Trajo elegant de balneari. Barret petit. Al trau de l'americana porta un botó de molts colors. Porta uns binocles a la mà. Chic, elegancia, etc. Porta un abric.*) Està bé! Està molt bé!
GERONI. — (*Apart.*) Oh! el Comte!
COMTE. — (*A Lluiseta, senyalant el cantó esquerra per aont ell ha entrat.*) Allà posarà un tapiç damunt la sorra per a que la Comtesa no's mulli els peus.
LLUISETA. — Hi faré posar una alfombra.
COMTE. — Sí, ben pensat, una alfombra. I una tauleta dintre la tenda per quan ella surti del bany... amb té i unes pastes...
GERONI. — (*Apart.*) La Comtesa es banya! Ai, Geroni!
LLUISETA. — Faré portar biscuits de Reims.
COMTE. — Perfectament, biscuits de Reims... Vaig a veure si trobo un banyer... Pot retirar-se. (*Lluiseta se'n va cap al Casino.*)
GERONI. — (*Aixecant-se.*) Somnío o estic despert?
COMTE. — (*Contestant al salut que amb el cap li ha fet en Geroni, apart.*) Dimoni! A quines ordres deuen pertenèixer les condecoracions d'aquest bon senyor? No'n conec cap... i m'estranya, perquè jo'm creia posseir-les totes.
GERONI. — (*Acostant-s'hi.*) El senyor Comte busca un banyer?
COMTE. — Efectivament. En què m'ho ha conegut? Vostè'n sab algun?

GERONI. — Sens dubte, senyor Comte... (*Mostrant-li sa barraca.*) Geroni... Geroni.. el millor banyer... jo n'hi responc.

COMTE. — Oh, com li agraeixo. Soc estranger i m'hauría vist amb treballs... (*Llegint el rètol.*) Però aquest no més banya de dèu a dotze.

GERONI. — (*Somrient.*) Per la senyora Comtesa farà una excepció... Compti amb mi.

COMTE. — (*Apart.*) Aquests francesos són més amables!...

GERONI. — La senyora Comtesa vol banyar-se ara mateix?

COMTE. — Sí, senyor... Immediatament.

GERONI. —Doncs ja pot anunciar-li que en Geroni estarà disponible a l'instant.

COMTE. — No sé pas com pagar-li aquest favor. (*Li allarga la mà.*) Li estic agraidíssim..

GERONI. — (*Estranyat, li estreny la mà, anant-se'n cap a la barraca.*) Ah, senyor Comte! No val la pena! Banyaré a la Comtesa! Banyaré a la Comtesa! Visquen les dònes espatarrants! (*Entra a la barraca.*)

COMTE. — Té, ara se'n va a avisar el banyer! No havía trobat mai una persona tant amable! (*Al cambrer, que entra per la dreta.*) Què hi ha?

CAMBRER. — El correu del senyor Comte.

COMTE. — Està bé. (*Tot sol.*) Ah! el telegrama que esperava amb tanta impaciencia. (*L'obre.*) La firma del meu príncep. Veiam si a l'últim sabré per a quina secreta missió se m'ha enviat a França! Bo! el telegrama és xifrat! Aont serà ara en Bombardi?... Que sabs aont és el senyor Bombardi?

CAMBRER. — Ho ignoro, senyor Comte.

COMTE. — Si és a l'hotel, que m'esperi. Li tinc de parlar; torno desseguida. Apa, vés! (*El cambrer saluda i se'n va. Dirigint-se a la tenda.*) Banyeu-vos tota sola, Comtesa... Tinc una ocupació urgentíssima... El banyer està avisat. (*Apart.*) Mentres en Bombardi sigui a l'hotel... (*Se'n va per la dreta, quart terme.*)

ESCENA X

LA COMTESA, sola; després GERONI; després el COMTE, i més tard LA VIUDA

COMTESA. — (*Cridant, des de dintre la tenda.*) Lluiseta!... Lluiseta!... (*Al cap d'una estona apareix, treient el cap per entre les cortines de la tenda. Porta túnica o una capa de bany.*) Lluisa!... Còm?... No hi ha ningú. (*Avençant.*) Ni la Lluiseta! Ni el banyer!... Què ha passat aquí?... Ah! quin fret! I aquest banyer sense venir!

GERONI. — (*Apareix a la porta de la seva barraca; porta vestit de bany, però sense les medalles.*) A les seves ordres, senyora Comtesa.

COMTESA. — Ell! Aquest jove!

GERONI. — (*Apart.*) M'he tret les medalles. Les grans senyores prefereixen la modestia. (*En veu alta.*) Li demano perdó, senyora Comtesa, d'haver-la fet esperar un moment.

COMTESA. — Què diu?

GERONI. — Però ara estic completament a les seves ordres. I quant vostè vulgui... (*S'hi acosta amb actitut d'agafar-la.*) Som-hi!

COMTESA. — (*Reculant.*) Dispensi, però...

GERONI. — Ah! ja ho entenc! Dèu tenir la costum de pendre abans una dutxa... Desseguida, senyora, desseguida. (*Se'n va a buscar una galleda al fons dreta.*)

COMTESA. — (*Apart.*) Quina barra!... No me'n sé avenir!... I aquí no hi ha ningú!...

GERONI. — (*Tornant amb la galleda.*) Si la senyora Comtesa es vol tombar d'esquena...

COMTESA. — Permeti'm jove! Me sembla que aquí hi ha un mal entès!

GERONI. — Digui, senyora!

COMTESA. — Jo he demanat un banyer...

GERONI. — Sí...

COMTESA. — Però un banyer d'ofici.

GERONI. — Això és...

COMTESA. — Però vostè'm vol fer creure?...

GERONI. — Què, senyora Comtesa?

COMTESA. — Que sigui un banyer d'ofici?...

GERONI. — Qui ho dubta, senyora?

COMTESA. — No sé si riure... o enfadar-me.

GERONI. — Ni una cosa ni l'altra, senyora Comtesa... jo l'hi juro...

COMTESA. — Vaja, no pot ser, no pot ser! (*Parlant sola.*) Tant com s'assembla amb aquell jove que he vist a la platja i que ara no fa molt m'ha saludat, el mateix que ahir va enviar-me aquells versos:

« Comtesa plena de gracia,
qui pogués ser el teu banyé...»

GERONI. — (*Continuant.*)

« Jo voldría que't neguessis. »

COMTESA. — Ah! Ho veu com és vostè!

GERONI. — Però, senyora Comtesa... (*Portant encara la galleda a la mà.*)

COMTESA. — (*Veient venir al Comte, li diu baix i depressa:*) El meu marit!... Vagi-se'n... vagi-se'n!

GERONI. — Que me'n vagi?

COMTE. — (*Venint del fons dreta, preocupat.*) Ah! Comtesa... no hauríeu pas vist an en Bombardi?

COMTESA. — No... no l'he... (*Apart.*) Què dirà, ara, aquest home?
COMTE. — Què espereu per a ficar-vos a l'aigua?
COMTESA. — Oh! res, maridet meu, res... (*Apart.*) Si se n'adona... desafío *al canto.*
COMTE. — Apa, apa... Geroni, què fa parat?
GERONI. — Senyor Comte...
COMTESA. — (*Apart.*) Còm! L'ha pres per...
COMTE. — (*Apart.*) Aont l'he vist jo aquest tipu?... (*Alt.*) La dutxa, Geroni, la dutxa, desseguida...
GERONI. — Com que la senyora no's treu la capa...
COMTESA. — Quina barra! (*Apart.*)
COMTE. — Ara ho comprenc. (*Va per treure-li la capa.*) Permeteu, Comtesa.
COMTESA. — (*Esverada.*) Què fas, ara, què fas?
COMTE. — Deixa fer, dòna, deixa fer... (*Li treu la capa.*)
GERONI. — Recristina!... Quines espatlles!
COMTESA. — Aquest desgraciat es tira a perdre'm!
COMTE. — (*Que ha deixat la capa a la tenda.*) Còm diu?
GERONI. — Res... senyor Comte.
COMTE. — Apa... som-hi! (*La Comtesa recula.*)
GERONI. — (*Seguint-la i donant-li la dutxa.*) Cuidado!... Aigua va!
COMTESA. — Ah!
COMTE. — I ara, a l'aigua desseguida!
COMTESA. — (*Reculant.*) Al mar?
COMTE. — Apa, apa... no dubteu més... Us enconstipareu, Comtesa! Mai us hauría fet tant peresosa... Agafeu-la, banyer, agafeu-la.
COMTESA. — (*Apart.*) Això ja és massa. Es ell mateix el qui...
COMTE. — (*A Geroni.*) Emporteu-se-la, Geroni... que si no, no farem res...
GERONI. — Ara! Ara! (*Apart.*) Es un troç de pa, aquest marit. (*En veu alta i anant cap a la Comtesa.*) Hop... la! (*L'abraça i se l'emporta. Ella fa un crit i se'ls veu entrar a l'aigua i desaparèixer al fons dreta.*)
COMTE. — (*Cridant i dirigint-se cap al practicable del Casino.*) Agafeu-la ben fort! No la deixeu anar!... Feu-li fer el mort... *Bravo*! *Bravo*!... Està bé de debò la meva dòna!... Mentres tant, veiam si puc desxifrar, tot sol, el telegrama. (*Entra al Casino.*)
COMTESA. — (*Reapareixent pel fons.*) No!... no!... Deixi'm estar!... Ja n'hi ha prou...
GERONI. — (*Des del fons.*) No sigui toçuda, senyora...
COMTESA. — (*Apart.*) Quin modo d'apretar! (*Cridant.*) Lluisa!... Lluiseta! (*Entra a la tenda.*)
GERONI. — Però si encara no s'ha estat un minut a l'aigua! Per això no valía la pena... (*Se sent la veu de la Viuda a la dreta.*)

VIUDA. — Geroni!...
GERONI. — Bo... la viuda! (*Torna a l'aigua i desapareix pel fons esquerra.*)
VIUDA. — (*Entrant per la dreta, quart terme i arremangant-se les faldilles.*) Ah! ingrat!... Es dir que també banyes en aquesta hora? I banyes dònes guapes?... Espera'm! (*Se fica a l'aigua perseguint a en Geroni.*)

ESCENA XI

ALBERT; després NARCÍS

ALBERT. — (*Entra corrent, per la dreta primer terme.*) Uf!... Ja estic a *salvo*! M'he escapat d'una i bona! (*Cau assegut en una cadira.*) Còm pot ser això? El marit que torna quan ningú l'esperava! Encara bo que hem anat a una habitació de l'entressol i que he pogut saltar per la finestra, mentres ell trucava a la porta! Ah! no m'hi pendràn pas per altre!
NARCÍS. — (*Ve corrents i es queda en el practicable del Casino.*) Fugi! Fugi!
ALBERT. — Què passa?
NARCÍS. — El senyor Pistacs el busca per tots cantons.
ALBERT. — No pot ser!
NARCÍS. — Còm no pot ser! Li dic que'l busca. Ha saltat per la finestra, darrera de vostè, i ara corre com un boig pels salons del Casino.
ALBERT. — Vols dir que m'ha vist?
NARCÍS. — No. Però ha vist el séu pantaló pel forat del pany, i ara va mirant els pantalons de tothom.
ALBERT. — Maleit pantaló!
NARCÍS. — No se'n fii... que va armat. (*Entra al Casino.*)
ALBERT. — Bomba! (*Procura disimular el pantaló.*) No hi ha manera! Justament aquest pantaló es veu a cinc cents metres de distancia! Es blanc segur.
PISTACS. — (*Des del Casino.*) Us dic que l'he vist passar per aquest cantó!
ALBERT. — Ai, ai, ai... Ja'l tenim aquí! Aont m'amago? « Reservada »! Ah, aquesta barraca és la meva providencia! (*Hi entra.*) Ja estic salvat!

ESCENA XII

ALBERT, amagat, i PISTACS

PISTACS. — (*Des de la porta del Casino.*) Ningú! (*Parla sol, tot baixant l'escala.*) Ah! Déu de Déu! Jo l'haig de trobar! Necessito la seva sang!

ALBERT. — (*Treient el cap.*) La meva sang!

PISTACS. — Aont s'haurà ficat?... Ah! dintre una barraca! (*Mira la barraca d'en Geroni i l'obre.*) Ningú? Això no és això!

ALBERT. — Ai! si les registra totes...

PISTACS. — Ara aquest reservat. (*Mira la barraca aont s'està Albert.*)

ALBERT. — Estic perdut! (*Se sent un gran terrabastall i es veu sota el sol o parquet de la barraca, que s'enfonza, les cames de l'Albert, qui fa un gran crit.*)

PISTACS. — Un crit! Es ell! (*Obrint la porta.*) Surti immediatament. (*Amb horror.*) Ah! (*Parlant sol.*) Un pobre esguerrat sense cames! (*Parlant a Albert.*) Dispensi, mig amic. (*Allunyant-se després de haver tancat la porta, mentres les cames de l'Albert tornen a lloc.*) Trobo molt del cas que's faci reservar una barraca; pobre home! Com dimoni s'ho deu arreglar per banyar-se? *Bueno, bueno,* tornem-hi, que no ha estat res. Ah! Aquesta tenda! (*Se'n va a la de l'esquerra tercer terme i obre la cortina. Se sent un xiscle de dòna.*) Una senyora! Quina planxa! Dispensi. (*Apart.*) Això no és això. (*Obre la tenda per donar una satisfacció i se sent un altre crit.*) Era per demanar-li que'm dispensés!... Vaja, prou! S'ha acabat el passar revista... Si s'ha ficat a una barraca, n'ha de sortir una hora o altra... Faré de centinella... Encara que m'hi tingui d'esperar vuit díes. (*Agafa una cadira, i desapareix amb calma per l'últim terme mà dreta.*)

ESCENA XIII

ALBERT, amagat; després LLUISETA

ALBERT. — (*Treient el cap a la finestra.*) Ja és fòra... Ja se n'ha anat! (*Mirant cap el cantó per aont ha sortit.*) Què veig? Ara s'hi asseu! No hi haurà manera de sortir. Aquest toro em tapa la fugida! Pistacs m'has ben fumut! (*Veu a Lluiseta que surt del Casino amb un servei de tè.*) Oh! una criada... Si jo pogués!

LLUISETA. — Qui sab si la senyora ja ha sortit de l'aigua? (*Se dirigeix cap a la tenda.*)

ALBERT. — Pst, pst!... Noia, noia...

LLUISETA. — Què se li ofereix?

ALBERT. — Vol fer-me un favor que li agrairé tota la vida? Vagi a veure si em pot portar un pantaló.

LLUISETA. — Un pantaló?

ALBERT. — Sí, un pantaló. Si algú no s'apiada de mi, no puc sortir del quarto. Vol venir a pendre'm la mida?

LLUISETA. — La mida! Arri allà, desvergonyit. Què s'ha cregut, aquest! (*Entra a la tenda.*)

ALBERT. — Es dir que se'n va! Escolti, noia, ep, noia... *Ojo*! En Pistacs mira cap aquí. (*Desapareix ràpid.*)

ESCENA XIV

LA COMTESA, ALBERT i després LLUISETA

COMTESA. — (*Sortint de la tenda, amb elegantíssima* toilette *de tarde, està parlant amb la Lluiseta, que no's veu.*) No s'amoini, no s'amoini... No la necessito per a res... ja m'acabaré d'arreglar jo mateixa.

ALBERT. — (*Treient el cap.*) Ja hi ha algú! (*Cridant.*) Senyora... senyora...

COMTESA. — (*Apart.*) L'hauré de despatxar aquesta xicota...

ALBERT. — Un pantaló, per l'amor de Déu! Un pantaló!

COMTESA. — (*Girant-se.*) Eh?

ALBERT. — Ninón! (*Reconeixent-la.*)

COMTESA. — Albert!

ALBERT. — Ninón! Pitets! La meva Pitets aquí?

COMTESA. — (*Horroritzada.*) Pst! No cridis, desgraciat!

ALBERT. — Però, què és això? Què has vingut a fer aquí?

COMTESA. — Pst! més baix! (*Mirant per tots cantons.*) Si et sentissin!... Vine!

ALBERT. — No puc!... Porto un pantaló comprometedor.

COMTESA. — Estripat?

ALBERT. — No... perseguit... I si no'n trobo un altre...

COMTESA. — D'aont el trec jo, ara, un pantaló?... Ah! Calla! ja ho tinc! (*Es dirigeix a la barraca del costat de la tenda.*) El trajo de bany del meu marit.

ALBERT. — (*Tot sol.*) Què diu? Del séu marit? La Pitets un marit!

COMTESA. — Té... posa't-el desseguida i vine, que hem de parlar. (*Li tira la roba per la finestreta.*) L'Albert m'ha conegut! Es indispensable que li parli...

LLUISETA. — (*Sortint de la tenda.*) La senyora vol que li porti el sombrero, el xal...

COMTESA. — No. Ara no necessito res... més tard. (*Apart.*) Com l'allunyo a n'aquesta noia?

LLIUSETA. — No mana res, senyoreta?

COMTESA. — Sí. El senyor comte ja dèu haver tornat. Diga-li que li haig de parlar.

LLUISETA. — Molt bé diu, senyoreta. (*Surt per la dreta.*)

COMTESA. — Encara bo que l'Albert és la mateixa discreció.

ESCENA XV

ALBERT i LA COMTESA

ALBERT. — (*Sortint de la barraca amb les calces del trajo de bany del Comte i portant a la mà un paquet embolicat amb un diari.*) Aquí em tens!

COMTESA. — (*Inquieta i reculant.*) Ten conte, Albert, ten conte... Si ens vegessin!

ALBERT. — *Bueno,* anem a pams. Va de serio? Tu ets casada... casada de veres?

COMTESA. — Tot lo més casada que's pugui ser en aquest món.

ALBERT. — M'has deixat blau! La Pitets que vaig conèixer a Carcassona, l'amiga Ninón de París, la preferida dels prínceps, retirada del món? Casada! Però tu ets casada? I quí és l'héroe que t'ha dut a l'altar?

COMTESA. — El comte Corniski.

ALBERT. — Què dius? El gran diplomàtic polonès?

COMTESA. — Ah! Però estàs enterat?

ALBERT. — Llavores ets tu la famosa Comtesa de qui es parla tant! Això sembla un conte de les mil i una nits. Esplica-m'ho, esplica-m'ho.

COMTESA. — Seràs callat?

ALBERT. — Com una tomba... Soc un amic... un amic de cor... un amic íntim de la Pitets a Carcasona, però també tenint-me'ls d'espinyar quan aquesta se digué Ninón a París.

COMTESA. — Es que volía ésser fidel al príncep Carles! I pensar que des de que ell m'ha deixat... i jo he fugit de París per córrer darrera d'ell... m'ha passat aquesta aventura i m'he trobat casada... i comtesa...

ALBERT. — Se'n pot fer un llibre de tu. « Aventures extraordinaries de la Pitets. »

COMTESA. — Això semblaría una auca. Sona més bé: « Aventures de Ninón.» Ja sabs que no m'agrada que em diguis el nom de guerra provincià.

ALBERT. — Però aquesta aventura del casament!...

COMTESA. — Es realment una aventura que té tant de somni, com de novela, però, noi, és veritat. Ninón va plantar als séus inglesos, abandonà vestits i joies i amb el cor ferit i cremant de febre... se'n va anar cap a l'Austria. Adéu, París! El príncep Carles m'havía abandonat. Tu ja sabs la bogería que jo tenía pel príncep Carles, i no trobant-lo enlloc, me vareig enterrar com una monja, en una petita vila de la ribera del Danubi blau. Semblava una viuda

trista... Llavores vareig conèixer al gran diplomàtic comte Olimpius de Corniski, — que Déu me'l conservi — i va portar-me a l'altar i vaig donar-li... el sí. Això va passar a Varsovia. Ara soc la Comtesa Corniski.

ALBERT. — I el Comte, va mocegar l'am?

COMTESA. — Se'l va empassar tot. Ell no sospita res, naturalment! Al casar-me he donat el meu nom veritable, que a París no coneix ningú.

ALBERT. — De manera que Ninón...

COMTESA. — Es morta!

ALBERT. — I la Pitets....

COMTESA. — Morta i enterrada... Ara soc una gran senyora... Em porto bé... Ah! si sapiguessis la bondat que faig! Es cosa bona la virtut... és bonic ser virtuosa... Creu que'n tenía necessitat... He canviat del tot... No't facis ilusions!

ALBERT. — El cas és que...

COMTESA. — La *cocotte* s'ha vestit senzillament, i és una senyora de sa casa que estima al séu marit...

ALBERT. — Realment, realment, estàs desconeguda... Els cabells negres, aquest vestit, aquest posat de candidesa com si no haguessis trencat cap plat ni cap olla! Què s'ha fet la cabellera d'or de Ninón? Ninón! Senyora Comtesa...

COMTESA. — I a pesar de tot, m'has conegut... Es lo que jo'm temía... Per això no volía tornar a França.

ALBERT. — Per què hi has tornat?

COMTESA. — Assumptes d'Estat. Després del meu casament, viatjava amb el Comte i ens disposàvem a instalar-nos a Varsovia...

ALBERT. — Aont hauríes trobat al príncep Carles...

COMTESA. — Era la meva venjança. Quan vet-aquí que el meu marit va rebre l'ordre de venir a França i d'esperar instruccions sobre una missió diplomàtica.

ALBERT. — Quina missió?

COMTESA. — Oh! No sé mai res, jo... El Comte és l'exemplar del perfecte diplomàtic, la fredor, la discreció i la reserva personificades. Parla molt poc i no's belluga gaire. La seva dòna es la política.

ALBERT. — No obstant, crec que has comès una imprudencia.

COMTESA. — No havía estat mai a Trouville.

ALBERT. — Però, mira quina casualitat: quan t'he trobat estava pensant en tu.

COMTESA. — De veres?

ALBERT. — Sí; a propòsit de la venda del teu mobiliari.

COMTESA. — Eh!

ALBERT. — (*Mostrant-li el diari en el que porta embolicada la roba.*) Sí, dòna, sí! Ho acabo de llegir al diari!

COMTESA. — La venda? Quina venda?

ALBERT. — (*Allargant-li el paquet i senyalant-li l'article.*) Mira!... Que no ho sabíes? No'n sabíes res, tu?

COMTESA. — (*Llegint, esverada.*) Reina Santíssima!... Estic perduda!

ALBERT. — Perduda?

COMTESA. — La correspondencia del príncep Carles...

ALBERT. — Què vols dir?

COMTESA. — Que s'ha quedat a casa de Ninón.

ALBERT. — Bé, vaja!

COMTESA. — I que serà venuda amb lo demés.

ALBERT. — Caram!

COMTESA. — Anirà a parar a mans estrangeres... Pensa-hi, Albert... Una correspondencia principesca. Còm se n'aprofitaràn els cronistes! Els diaris n'aniràn plens!... En faràn llibres, follets i romanços... Hi ha cartes incendiaries, revelacions sensacionals, secrets... de familia, detalls... de molt endins... i una miniatura representant al príncep i a mi... val més que no't digui de quina manera... Quin enrenou, quin escàndol a tota l'Europa!... (*En veu baixa.*) I el meu marit s'entera de que la seva dòna és la Ninón, una *cocotte*, l'ex amiga del fill del séu rei!

ALBERT. — Calma't! Calma't!

COMTESA. — Oh, ja ho dius tu! A tu no t'hi va res... Albert, jo necessito aquestes cartes, costi lo que costi.

ALBERT. — Vols que me'n vagi a París?

COMTESA. — Pst! Calla, que vénen... No't moguis de per aquí. No t'allunyis... ja faré per manera de tornarte a veure... (*Entra ràpidament a la tenda.*)

ESCENA XVI

ALBERT; després GERONI

ALBERT. — Pobre Ninón!... Que compti amb mi! Però primer que tot necessito un pantaló. El provincià no's mou del séu lloc... Si gosés... Per què no provar-ho? (*Obre la barraca d'en Geroni.*) Ah, ja, ja! *Al pelo*! (*Entra i deixa el paquet i surt amb un pantaló.*) Ja està! (*Travessa l'escena i se'n torna a la seva barraca.*)

GERONI. — (*Entra d'amagat per l'esquerra, sortint de l'aigua.*) He despistat a la viuda. Però he tingut els meus treballs... Fins dintre l'aigua m'empaitava... L'he agafada i l'he posada dalt d'unes roques... Ara vindrà la marejada i la fragata naufragarà... Quin fàstic, aquesta vellota... A mi doneu-me una dòna ideal, com ara la Comtesa. (*Entra a la barraca.*)

ESCENA XVII

GERONI i ALBERT dintre les barraques respectives; EL COMTE i després BOMBARDI

COMTE. — (*Sortint del Casino.*) Calla... és en Bombardi aquell que's banya... (*Cridant.*) Senyor Bombardi!

BOMBARDI. — (*Sortint del fons esquerra vestit de bany, tremolant de fret.*) A les seves ordres, senyor Comte.

COMTE. — Què és això, senyor Bombardi? Tres banys en un día? Vostè no és un secretari, sinó una granota!

BOMBARDI. — El temps de vestir-me, ràpid com en Frègoli, i desseguida estic amb vostè.

COMTE. — No pot ser, Bombardi, no pot ser... ja s'aixugarà més tard. Ja fa tres hores que'l busco amb un telegrama xifrat a la butxaca.

BOMBARDI. — Es que...

COMTE. — Apa, apa, segui... Estem sols... no'ns sent ningú. Llegeixi... llegeixi...

BOMBARDI. — Si el senyor Comte em permet... no trigaré gaire.

COMTE. — (*Fent-lo asseure.*) No, no, de cap manera...

BOMBARDI. — Com vostè disposi! (*Apart.*) M'ha ben fumut. Ara'm costiparé. (*S'asseuen en primer terme.*)

GERONI. — (*Treient el cap.*) Hola! Qui són aquests?... El Comte. (*S'amaga ràpidament.*)

COMTE. — Què fem parats?

BOMBARDI. — Va desseguida, senyor Comte... (*Estornudant.*) Atxem!

GERONI. — (*Des de la finestra.*) Déu te mati!

COMTE. — Còm diu?

BOMBARDI. — Rès... per ara estornudo.

COMTE. — (*Posant-li el séu barret.*) Teniu!

BOMBARDI. — Gracies, senyor Comte. (*Llegeix.*) « 482. X. Z. 907. »

COMTE. — (*Parlant tot sol.*) Sí, sí... això és la xifra.

BOMBARDI. — Atxem!

COMTE. — Altra vegada? Teniu! (*Li posa el séu abric.*)

BOMBARDI. — Gracies, senyor Comte. (*Llegeix.*) « Cosimus. Apla. Labrador... Pimpim. »

COMTE. — Pimpim! Confidencial!

GERONI. — (*De dintre.*) Què s'empatollen aquest parell?

BOMBARDI. — Atxem!

COMTE. — Bombardi... Això ja és abusar... Jo no m'haig pas de despullar per a vostè.

BOMBARDI. — Si el senyor Comte vol que li torni?

COMTE. — No, no! Continui i tradueixi directament....

BOMBARDI. — Com vostè vulgui...

GERONI. — (*Apart.*) A mi em va millor aixís.
BOMBARDI. — (*Llegint.*) Diu aixís, senyor Comte... «Heu sigut enviat a França per una missió confidencial... Es tracta d'evitar un gran compromís al príncep Carles, nostre senyor...»
COMTE. — El fill de sa Altesa!
BOMBARDI. — « El Príncep es va enredar a París amb una dòna alegre coneguda per Ninón, i aquesta té en son poder cartes comprometedores. »
COMTE. — Sí que, *amigo*!...
GERONI. — (*Apart.*) Quin príncep més imprudent!
BOMBARDI. — « A Varsovia es tem que Ninón faci pública aquesta correspondencia, impedint el casament del fill de sa Altesa amb l'arxiduquesa Irene. »
COMTE. — De quina carta te'n vas! Es l'heredera de les mines d'or de Montenegro!
BOMBARDI. — (*Continuant.*) « La cosa és urgent; heu d'anar a París, parlar amb aquesta Ninón i lograr que us dongui la correspondencia del príncep Carles, pagant lo que sigui. »
GERONI. — (*Per la finestra.*) Es curiós això!
COMTE. — (*Creient respondre a n'en Bombardi.*) Molt curiós, ja podeu ben dir-ho.
BOMBARDI. — « Ademés, si la distribució d'algunes creus poden ajudar-vos a realitzar economíes, no mireu prim... Disposeu de tota l'ordre de Sant Crispí...»
GERONI. — (*Apart.*) L'ordre de Sant Crispí! Una ordre groga esplèndida! El meu somni!
BOMBARDI. — « Per que la diplomacia no's comprometi, i per evitar-ho, presenteu-vos a Ninón amb el nom de Gaspar de Fermembos. »
COMTE. — (*Anotant-s'ho.*) « Gaspar de Fermembos. »
GERONI. — (*Fent lo mateix.*) « Gaspar de Fermembos.»
BOMBARDI. — « Amb aquest nom hem donat ordre al nostre banquer de París, de pagar els deutes d'aquesta senyoreta. »
GERONI. — (*Apart i escrivint.*) ... membos...
BOMBARDI. — « Post-scriptum! Aquesta Ninón vivía, fa cinc mesos, Avenue de Friedland, 119. »
GERONI. — (*De dintre.*) « Avenue de Friedland, 119. »
COMTE. — « Avenue de Friedland, 119. » (*Aixecant-se molt agitat.*) Es de molta confiança aquesta missió. Es una gran missió! Té raó Sa Altesa, no cal perdre un instant! Bombardi, marxarem ara mateix.
BOMBARDI. — Aixís? (*Esglaiat i aixecant-se.*)
COMTE. — No, no; ja us podeu anar a vestir. De tot això no'n digueu res, ni a la Comtesa... Ja sabeu la meva divisa, que m'ha fet triomfar en la meva carrera. « Cautela i discreció. » Per tothom del món, jo me'n vaig a Londres.

BOMBARDI. — Molt bé diu, senyor Comte.
COMTE. — Torneu-me això i aneu-se'n a vestir... (*Per l'abric i el sombrero.*) Vaig a arreglar la maleta. Ja'm trobareu a l'hotel.
BOMBARDI. — D'acord, senyor Comte. (*Surt pel fons esquerra.*)

ESCENA XVIII

EL COMTE; després LA COMTESA

COMTE. — (*Dirigint-se a la tenda.*) Comtesa! Comtesa!... Pobreta, si sospités que vaig a veure una *demi-mondaine!*... Ella tant prudenta, tant reservada!
COMTESA. — (*Sortint de la tenda.*) Què hi ha?
COMTE. — Una ordre diplomàtica que m'ha partit de mig a mig. Tinc de marxar cap a Londres.
COMTESA. — Cap a Londres? Amb mi?
COMTE. — No; i ho sento... Es tracta d'una missió secreta. Una conferencia internacional relativa al Marroc.
COMTESA. — Ah!
COMTE. — Sí! Sembla que hi ha moros a la costa.
COMTESA. — De veres?
COMTE. — Una sorpresa que volem donar a Europa... Ni una paraula!
COMTESA. — Poseu-vos tranquil, Comte... I estareu a fòra molt temps?
COMTE. — Dos o tres díes.
COMTESA. — (*Apart.*) Dos o tres díes... Ja estic salvada! (*En veu alta.*) Quan marxareu?
COMTE. — Ara mateix... amb el vapor de l'Havre, i d'allà a Southampton... Si voleu acompayar-me fins a l'hotel...
COMTESA. — Comenceu a passar... (*Amagant la sombrilla.*) Vinc aviat... El temps d'agafar la sombrilla.
COMTE. — No tardeu, Comtesa.
COMTESA. — Dos minuts! (*Fa com aquell que entra a la tenda i truca vivament a la barraca de l'Albert, després d'haver-se assegurat que el Comte és fòra.*)
ALBERT. — (*De dins.*) Qui hi ha?
COMTESA. — (*Baix.*) A les vuit a l'estació. Ens en anem a París. (*S'en va corrent per la dreta.*) Ja soc aquí! Ja soc aquí!

ESCENA XIX

PISTACS; després ALBERT

PISTACS. — (*Entrant pel fons dreta.*) No's veu *un alma*! Aquest *payo* ha guillat! (*Mira a tots els costats.*)

ALBERT. — (*Sortint de la barraca.*) Diable de pantaló! Es massa llarg. No podré dar un pas amb això. (*Al baixar de la barraca, cau.*) Oh!

PISTACS. — (*Adonant-se'n.*) Té! L'esguerrat per terra. No sé com el deixen anar sol. (*L'ajuda a alçar-se.*) Agafi's de bracet... Ja l'acompanyaré!

ALBERT. — (*Reconeixent-lo.*) En Pistacs! (*S'en va corrents com un llamp pel primer terme dreta.*)

PISTACS. — I ara! Camina... i fins corre! Què vol dir això? Espera'm! (*Fa mutis corrent darrera d'ell.*)

ESCENA ULTIMA

GERONI; després EL COMTE, PISTACS i LA VIUDA

GERONI. — (*Sortint de la barraca amb el pantaló de l'Albert.*) Quin misteri! Com ha pogut venir a la meva barraca aquest pantaló?... No'ns hi encaparrem. Es curtet, però no està malament. Ja'l canviaré a París. Perque jo me'n vaig a París i a casa la Ninón... No se'm podía presentar millor ocasió per a debutar de diplomàtic. Tindré les cartes... i amb les cartes la plaça de Secretari i la creu de Sant Crispí!

COMTE. — (*Cridant.*) Bombardi! Bombardi!

GERONI. — (*Apart.*) Oh, el diplomàtic!

COMTE. — Falten cinc minuts... M'escaparà el tren...!

GERONI. — (*Apart.*) Oh! quina idea! (*Alt.*) Ha entrat aquí, senyor Comte. (*Senyalant la seva barraca.*)

COMTE. — Moltes gracies. (*Hi entra i en Geroni el tanca.*)

GERONI. — Sí! el tren t'escaparà! I ara, a casa de Ninón.

PISTACS. — (*Entrant pel tercer terme dreta, veu an en Geroni amb el pantaló de l'Albert.*) El pantaló! Ah, pillastre! (*Cau damunt d'en Geroni.*)

GERONI. — (*Escabullint-se i donant-li una empenta.*) Això és un boig! (*Fuig pel fons, dreta.*)

COMTE. — Obriu! Obriu!

PISTACS. — (*Alçant-se de terra.*) T'haig d'escanyar!

LA VIUDA. — (*Que ha entrat pel tercer terme esquerra, deté an en Pistacs.*) Aont s'és vist! Escanyar en Geroni!

PISTACS. — (*A la Viuda, que no li deixa anar.*) Es l'amant de la meva senyora.

VIUDA. — (*Donant-li una bofetada.*) Trapacer, més que trapacer!

COMTE. — (*Treient el cap per la finestreta.*) Voleu fer el fumut favor d'obrir-me la porta?

TELO

ACTE SEGON

Saló-tocador, amb tapiços a les parets, molt elegant. Al fons la porta d'entrada. A la dreta, primer terme, una porta de servei: a segon terme un gran bagul lligat amb unes cadenes i sellat pel Jutjat: a tercer terme una porta. A esquerra primer terme, la porta del dormitori. Des del segón terme a la porta d'entrada un paravent *obert, formant una mena de petita habitació. Davant del* paravent *un tocador de senyora amb tots els ornaments del cas, llaços i puntes, ampolles d'essencia, polvos, mirallet, etc., etc. Davant del tocador una cadira. Aprop de* las candilejas *un silló a esquerra i una* chaisse-longue *a dreta. Darrera de la* chaisse-longue *una cadireta daurada. Al mig de l'escenari, una mica cap al fons dreta, una tauleta de centre, damunt la qual hi ha molts bibelots, i entre ells revòlvers petits. En el plafó, una aranya amb llum elèctrica.*

ESCENA PRIMERA

CATERINA, llegint. Després JOANET

CATERINA. — « Y constituye a la señorita Catalina Trum, ama de llaves al servicio de la tantas veces repetida Ninón. » (*Recitat.*) Què deu volguer dir això de repetida? (*Llegit.*) « Según se ha declarado, guardiana de los objetos embargados, y de los sellos por nosotros depositados, según se declara. » (*Recitat.*) Què li dèu haver passat a la senyoreta? (*Se sent trucar a la porta.*) Dèu ser en Joanet!

JOANET. — (*Treient el cap per la porta dreta primer terme.*) Tat! Es pot entrar?

CATERINA. — I ara?

JOANET. — Com que veig que estàs vestida!

CATERINA. — Entra, home, entra.

JOANET. — (*Entra.*) El rei dels cambrers saluda a la reina de les cambreres.

CATERINA. — La reina de les cambreres saluda al rei dels cambrers. (*Ell l'abraça.*)
CATERINA. — Que no tens feina, avui?
JOANET. — He sortit per recados. Estic enfeinat com un notari. He entrat a l'Hotel-Nou.
CATERINA. — Molt bé!
JOANET. — (*Anant-se'n.*) I no sabs res de la senyora?
CATERINA. — Res.
JOANET. — Oh! I ara que me'n recordo. Et porto un telegrama que m'ha donat el porter. (*Caterina el deixa sobre la tauleta de centre. Joanet, abraçant-la.*) Adéu, xata!
CATERINA. — Així te'n vas? D'aont veníes, ara?
JOANET. — De l'hotel... Tenim una cambrera nova i...
CATERINA. — Poca vergonya! Es dir que amb la cambrera... Dèu ser la teva fulana?
JOANET. — No, reina, no. Tot es per tu, per tu i per ningú més. (*L'abraça i se'n va.*)

ESCENA II

CATERINA, ALBERT; després LA COMTESA

ALBERT. — (*Entrant per la porta dreta primer terme.*) Caterina!
CATERINA. — Senyoret Albert... Ai, quin susto m'ha donat.
ALBERT. — Estàs ben sola?
CATERINA. — Sí.
ALBERT. — Agafa't fort, si no vols caure d'esquena.
CATERINA. — Per què? Què passa?
ALBERT. — Ja ho veuràs. (*Dirigint-se a la porta dreta primer terme.*) Ja pots entrar. (*La Comtesa entra amb un vel molt espès, passa davant de l'Albert i davant de Caterina i es treu el vel.*)
CATERINA. — Senyoreta!... (*Es tira als séus braços.*)
COMTESA. — Caterina, pobre Caterina!
CATERINA. — Que està canviada, senyoreta! Si la trobo pel carrer, amb prou feines l'hauría coneguda.
COMTESA. — De veres?
CATERINA. — Tal com l'hi dic, senyoreta. Aont va a parar! Si sembla una senyorassa! Arriba de viatge?... Vol descansar, la senyoreta?
COMTESA. — No! No! No sabía còm trobaría el pis, ni si tant sols el trobaría encara, i m'he instal·lat a l'Hotel Nou... Però, no es tracta d'això. M'han embargat, no és veritat?
CATERINA. — Sí, senyoreta.
COMTESA. — Els papers... les cartes...

CATERINA. — Tot està intacte. Ningú ha tocat res. Ho trobarà tot dintre el bagul.

COMTESA. — Hi soc a temps?

CATERINA. — Ja ho crec, senyoreta. Arriba just. Miri, la venda està senyalada per a demà passat. (*Entregant-li un paper.*) Aquí té la citació del Jutjat!

COMTESA. — No n'has rebuda cap més?

CATERINA. — Ui! Un feix!

ALBERT. — (*Qui se'n va cap al fons dreta i es fixa en els sellos del bagul.*) Ves-les a buscar! Necessito tota la col·lecció.

CATERINA. — Molt bé diu, senyoret... Ah! Acaben de portar un telegrama per a la senyora. (*Li dona i surt per la dreta tercer terme.*)

COMTESA. — Per mi? (*Obrint-lo.*) I ara?

ALBERT. — Què és?

COMTESA. — (*Llegint.*) « Sol·licito entrevista asumpte important. Tindré honor presentar-me casa seva demà. Gaspar de Fermembos. »

ALBERT. — Qui deu ser aquest? Que'l coneixes?

COMTESA. — No, no. Ni ganes. Porta fetxa d'ahir... i l'envíen des de Trouville.

ALBERT. — Justament de Trouville?

COMTESA. — Lo qual vol dir que'm guardaré de rebre'l com d'escaldar-me. Si m'hagués vist allà baix, vaia un enredo! *Bueno*, anem per les cartes. (*Se precipita cap al bagul, intentant obrir-lo amb una clau.*)

ALBERT. — Què vas a fer, desgraciada?

COMTESA. — Obrir, home, obrir!

ALBERT. — I els sellos?

COMTESA. — Que se me'n dóna dels sellos! Aquí hi ha tota la correspondencia i aquell retrato de tots dos. Això faría obrir l'ull al meu marit.

ALBERT. — Vols dir que obriría l'ull mirant el retrato? Doncs tranquilitza't, que no el veurà... però tu tampoc el veuràs fins que hagi vingut el jutge! Que't penses que els sellos es trenquen com qui trenca una *vagilla*? No'm fumaràs pas! Trencament de sellos... sis mesos de presó!

COMTESA. — Ba!

ALBERT. — Hem d'esperar que, quan tot estigui pagat, vingui a arrencar-los el jutge de pau.

COMTESA. — (*Passejant, nerviosa.*) Sempre esperar, sempre esperar!

ALBERT. — (*Seguint-la.*) Ara ja és qüestió de poques hores... I ja que'l teu marit s'ha d'estar encara dos díes a Londres...

COMTESA. — Tot lo que vulguis... però jo no estaré tranquila fins que tingui aquestes cartes... Silenci! La Caterina!

CATERINA. — (*Amb un paquet de paper sellat.*) Aquí té e[l] paquet!

COMTESA. — Això no més? Quina miseria!

ALBERT. — (*Prenent-lo.*) Jo puc dir com el metge que re visa al quinto: si d'això en dius miseries!

COMTESA. — Realment tenía alguns acreedors...

ALBERT. — (*Fullejant-los.*) Què veig? La viuda Sillery.. Dèu mil francs! Dèu mil francs de xampany?

COMTESA. — No: són dèu mil francs de petits crèdits qu[e] en calitat d'usurera ella m'havía rescatat!

ALBERT. — Ninón, quan les dònes governin, seràs u[n] gran ministre d'Hisenda. (*A Caterina.*) Té, noia porta aquest paperam al senyor Pinyol, carrer d[e] Sant Marc, 89, i diga-li que hi passaré desseguida (*A la Comtesa.*) Es el meu advocat!

CATERINA. — Molt bé, senyoret. (*Apart.*) M'agrada aques[t] senyor Albert. En sab d'arreglar assumptes...

ESCENA III

LA COMTESA i ALBERT

COMTESA. — (*Des del fons, després d'haver inspeccionat to[t] lo del séu voltant i haver-se mirat ella mateixa.*) E[s] divertit, tot això!... Comtesa, embaixadora, mitj[a] virtut, què dic! virtut completa... trobar-me a casa de Ninón... en mig de tot això que guarda tants dolços records!

ALBERT. — Es el present que visita al passat!

COMTESA. — El temps passat! Quines coses tenía el temp[s] passat! Desprès de sis mesos, tot lo d'aquesta cas[a] em sembla llunyà i d'una vida llunyana que estim[o] bojament. Aquest bagul me'l va regalar un marquè[s] de Carcasona, quan jo encara era la Pitets, el dí[a] abans de marxar a París. Tots aquests bibelots tenen un nom! El mirall és regalo d'aquell ros que parlava tant bé totes les llengües! Ai, Artur! Això m'h[o] regalà l'Emili, aquell alt i gros que semblava u[n] elefant, i no ho dic per la trompa, i que ara és casat té quinze fills i és arcalde del séu poble. Cada mobl[e] evoca un instant d'amor, un home distingit i... un[a] posició diferenta. Llàgrimes i rialles... nits d'orgía... i llargues hores de tristesa. I si trigo unes hores més, tot això, tot aquest món d'ensomni, se'n va a para[r] als encants...

ALBERT. — Me sembla que'l tenir massa diners dona tristesa. Què anyores, Ninón?

COMTESA. — (*Riu i plora.*) Què't diré, pobre de mi? E[s]

divertit això que'm passa! Quins canvis, quins canvis... I ara, vés a saber lo que és millor.

ALBERT. — (*Renyant-la.*) Ninón! Ninón!

COMTESA. — No. No'm tornis a dir Ninón, t'ho prego.

ALBERT. — Per què?

COMTESA. — No sé el que'm passa. De tots aquests recorts evocats, de tot lo que veig al meu voltant, se'n desprèn com un perfum que'm puja al cap i m'emborratxa! I per poc que tanqués els ulls, em semblaría... Anem... anem-se'n, Albert... no puc més!

ALBERT. — Què't passa, pobre Ninón? Et veig pàlida i tremolosa!

COMTESA. — De veres? (*Se'n va al tocador i es mira en un mirallet de mà.*) Sí, sí; estic groga. Pobre mirallet! Ja no'm deus conèixer! Què s'ha fet aquella careta de picardía que's reflexava aquí dins? Te'n recordes, Albert?

ALBERT. — Sí, me'n recordo!

COMTESA. — Tenía una manera de arreglar-me el cabell... Sembla que m'hi trobi. Veritat que estava bé?

ALBERT. — La virtut del mateix Sant Antoni hauría fet figa.

COMTESA. — Calla! Tot està intacte damunt del tocador: colorets i essencies... Me fa un efecte trobar aquestes barretes de colors, ara que ja he perdut la costum d'usar-les...

ALBERT. — Lo qual no impedeix...

COMTESA. — Què?

ALBERT. — Que si ho provessis...

COMTESA. — Vols dir?

ALBERT. — Prova-ho.

COMTESA. — Quins disbarats!

ALBERT. — O potser quin acert!

COMTESA. — Còm s'entén?

ALBERT. — Penses dir al jutge de pau que ets la comtesa Corniski?

COMTESA. — Tens raó! No hi havía atinat!

ALBERT. — Ho veus, dòna? Sigues Ninón algunes hores anc que no més sigui per a no comprometre la comtesa als ulls del jutge.

COMTESA. — Albert... tens tota la raó!... I encara que no la tinguessis, me'n moro de ganes! (*S'asseu al tocador i comença a maquillar-se.*) Ara els ulls!

ALBERT. — Oh! Aquests ulls que sabs trobar el medi de engrandir-los encara...

COMTESA. — (*Continuant.*) I els llavis! (*Se'ls arregla.*) Et descuidaves els llavis, Albert, els llavis que trobaves tant provocatius...

ALBERT. — No'm miris aixís...

COMTESA. — Per què?... Ara la piga... la piga al costat

de l'ull. (*La pinta.*) Ja està. (*Tombant-se.*) Còm me trobes?

ALBERT. — (*Depressa i acostant-se an ella.*) La piga de prop de l'ull... l'ull de prop de la piga... i els llavis... i tot plegat... me fan perdre el respecte a la comtesa... i em fan venir ganes de fregir-la a l'embaxador...

COMTESA. — (*Aixecant-se.*) *Bueno*... no fem tonteríes, eh! Tot això va de broma. (*Es mira.*) A veure! No, no és ben bé això. Els cabells negres; el pentinat i aquest vestit tant serio... (*Apart, mirant darrera el paravent.*) Si jo gosés! (*Després d'un instant de dubte.*) Ben mirat és per a no comprometre a la Comtesa. (*Desapareix darrera el paravent.*)

ALBERT. — Ont vas? (*Intenta seguir-la.*)

COMTESA. — (*Darrera el paravent.*) No's permet l'entrada.

ALBERT. — Ah, dimoni! (*Apart.*) S'està canviant el vestit... Veiam si filo alguna cosa. (*Mira per una escletxa.*) Redeu! Està més bé que abans! Això ja passa de Pitets!... Ai, Albert, que't liquides!... N'hi ha per llepar-se els bigotis! Recristina, quina dòna!... Oh!

COMTESA. — Albert, no val a mirar.

ALBERT. — (*Apart.*) Quan fou mort el combregaren. (*Alt.*) No he vist res.

COMTESA. — Pitjor per tu.

ALBERT. — (*Aixecant-se i trucant al paravent.*) No necessites pas una ajuda?

COMTESA. — Gracies, gracies... Ets massa poca traça.

ALBERT. — Què sabs tu? Quan te vaig conèixer a Carcasona, no ho deies pas aixís.

COMTESA. — Es que per la Pitets, entendre's amb un francès era una cosa nova.

ALBERT. — (*Obrint el paravent.*) Qui t'estirarà els cordons de la cotilla?

COMTESA. — Vols fer el favor de no tocar-me el biombo!

ALBERT. — (*Tancant el paravent.*) Sembla que juguem a fet-amagar!...

COMTESA. — Al menos és un joc ignocent! Escolta, Albert... damunt del tocador...

ALBERT. — Què?

COMTESA. — Hi trobaràs unes pintes...

ALBERT. — Sí.

COMTESA. — Porta-les!

ALBERT. — (*Assegut al tocador i maquillant-se.*) Desseguida! Desseguida! (*Apart.*) Si jo'm fés una mica més guapo! Els ulls... Es més fàcil del que sembla, ser guapo. I els llavis... (*Se'ls pinta.*) No tant provocatius com els séus, però... no estàn malament. Ara la piga. (*Es fa la piga, s'empolva i s'omple d'essencia el coll, els cabells i el mocador.*)

COMTESA. — Que t'has mort, Albert? Què fas?
ALBERT. — Res, res... ja estic llest.
COMTESA. — Què t'he demanat, jo? Cuita, home, cuita (*Treu el braç nú per darrera el paravent. Albert, al donar-li les pintes, ressegueix el braç com si el llepés, però sense tocar-lo.*) Té, té i té! (*Li dona tres pintes i diu un* té *a cada una i torna a dir, fent-li un petó al braç.*) I té!
COMTESA. — I té! (*Plantant-li bofetada.*)
ALBERT. — (*Anant-se'n.*) Ai!... sempre seràs comtesa!... (*Veint-la sortir del paravent completament transformada, perruca d'un ros groc, vestit extremadíssim, etzétera.*) Ninón! Ninón!
COMTESA. — Sí, ara sí que soc Ninón. Aquest vestit, Albert, és el de Ninón, l'esbogerrada de sis mesos enrera... La que anava a sopar a l'apuntar el día i devorava els crancs i bevía *Pernod;* la que tenía vint amants i els deixava sense un lluís; la que a l'hora del can-can... batía el *record* d'alçar la cama enlaire. La que estimava tots els plaers i es divertía com una boja.
ALBERT. — (*Passejant-se, agitat.*) Ninón! Ninón! Jo no soc de fusta. La teva presencia i aquest modo de parlar... tot plegat me produeix un estrany efecte... Còm t'ho diré ara, jo? Figura't que soc l'elefant del Parc de París, i que tu m'allargues el llonguet i em dius: — Alça la trompa... i jo aixeco la trompa i tu... i jo... i jo... i tu...
COMTESA. — (*Rient i agafant el barret i el bastó de l'Albert.*) I ara? Què't passa? Albert, això no és del cas.
ALBERT. — I què ha de ser del cas! Del cas ho sería lo altre. Això que fas es « *demanar peres a l'om* », i les peres les vaig avorrir quan estava a tota pensió als *hermanus*. Ninón, no responc de lo que't pot passar.
COMTESA. — (*Presentant-li el barret i el bastó.*) I el senyor Pinyol? I el jutge de pau?
ALBERT. — Tens raó... Això'm calmarà! Me n'hi vaig corrents. D'aquí una hora quedaràs desembargada.
COMTESA. — (*Apoiant-se en l'espatlla d'Albert.*) Confío en l'amic.
ALBERT. — Ja hi tornes? Brrr!...
COMTESA. — (*Acompanyant-lo a la porta.*) Vols fer el favor d'anar-te'n? Això acabaría malament!
ALBERT. — (*Sospirant.*) Faci's la vostra voluntat! (*Presentant la galta.*) I no haig de cobrar la comissió jo?
COMTESA. — Músic pagat no fa bon sò.
ALBERT. — (*Apart.*) Això vol dir que'm queda l'esperança de... Quin àpet! Aquest sí que sería l'àpet de la victoria! (*Surt per la porta dreta primer terme.*)

ESCENA IV

COMTESA

COMTESA. — No convé fer bestieses! Vaig vestida de Ninón, però és per pura fórmula i res més. Jo segueixo sent la comtesa Corniski. Voleu més bogeria que enamorar-me d'aquell banyer de Trouville? Es tot un tipaç, per xò! Això vol dir que la Ninón encara fa de les seves. Déu meu, que és difícil això de la virtut! Té, ara me n'anava al meu quarto... I què?... Hi entro. Encara soc la Ninón. (*Entra a l'habitació de mà esquerra primer terme.*)

ESCENA V

GERONI

GERONI. — (*Sortint pel fons i parlant amb algú.*) La porta d'enfront ...és el saló? Molt bé, gracies. Ja hi soc. (*Entrant.*) Carat!... no hi és pas! Redéu! que és bonic tot això! Em considero feliç de no haver-li tingut de pagar el mobiliari. Ja soc a casa de la famosa Ninón. Venía en el mateix tren el meu estrangulador... i a cada estació treia el cap per la finestreta i cridava: « Ja fas bé d'amagar-te, pillet del pantaló! Ja t'atraparé a París! » A l'arribar no he esperat pas que'l tren s'aturés... He saltat amb el tren en marxa... he pres un taxi, i m'he fet portar a un basar; allà he canviat de pantaló i aquí em teniu! Ara es tracta d'actuar de diplomàtic i d'ostentar el nom que varen ordenar al Comte. Amb el tracte que'l meu ofici m'ha fet tenir amb les *cocottes*, tinc, sobre d'ell, una gran ventatja. Aont dèu ser aquesta Ninón? Dèu estar ocupada! (*Obre la porta dreta tercer terme.*) Ningú! I cap soroll! Busquem per un altre indret!... (*Se'n va cap al paravent i guaita darrera.*)

ESCENA VI

GERONI i LA COMTESA

COMTESA. — (*Parlant sola i entrant per l'esquerra. Travessa l'escena.*) Pobre llitet meu! Tot està igual! Oh quins records!

GERONI. — (*Girant-se.*) Ah!

COMTESA. — (*Adonant-se'n, apart.*) Ell!... ell aquí! (*Se gira.*)

GERONI. — (*Parlant sol.*) Ben tallada, que diu el Viscomte. (*Alt i acostant-s'hi.*) Vostè és la senyoreta Ninón?

COMTESA. — (*Apart.*) M'haurà seguit?

GERONI. — Li pregunto si és vostè la senyoreta Ninón?

COMTESA. — (*Torbada.*) Sí... sí... la mateixa!

GERONI. — (*Saludant amb galantería.*) Sembla mentida! Unicament Ninón, la cèlebre... (*Apart.*) Còm les anomena el *Gil Blas*?... Ah!... (*Reprenent.*) Unicament Ninón, la cèlebre hetaira, podía tenir la gracia, la gentilesa i aquesta esquisida suavitat de moviments... que li han valgut la conquista de tants cors de primera fila!

COMTESA. — Vostè és molt amable. A qui tinc l'honor?

GERONI. — Vol dir qui soc?

COMTESA. — Naturalment.

GERONI. — Gaspar de Fermembos, senyoreta.

COMTESA. — De Fermembos. (*Apart.*) No crec que en Fermembos sigui banyer.

GERONI. — Sí, senyoreta, Gaspar de Fermembos, per servir-la... tots els díes de dèu a dotze... menos els diumenges.

COMTESA. — Veig que'm mira molt. Li agrado?

GERONI. — Sí, moltíssim, però no mirava això! Sembla mentida!

COMTESA. — Què vol dir? (*Apart.*) Ai, ai, ai!

GERONI. — Tombi's una mica. Giri's cap allà... (*Apart.*) Còm s'assemblen! (*Alt.*) Dispensi: no tindría pas una germana de la noblesa?

COMTESA. — (*Anguniosa.*) Jo?... no!... Per què ho diu?

GERONI. — Perquè s'assemblen com una gota de *pilsen* a una gota de *munich*. I dic això pel color. La *pilsen* és vostè... Vostè s'assembla extraordinariament a una senyora de l'alta aristocracia que ahir vaig veure a Trouville.

COMTESA. — (*Apart.*) Estic salvada! No m'ha conegut!

GERONI. — Que jo mateix he banyat.

COMTESA. — Ah! ja!

GERONI. — Com aficionat, senyoreta, com aficionat! Els homes del gran món, devegades tenim uns capritxos...

COMTESA. — Segui, home, segui. (*S'ajeu a la* chaise longue.)

GERONI. — No'm vé gens malament!... (*S'asseu darrera la* chaise longue.) Perquè els viatges... quan un hom no hi està acostumat... (*Corretgint-se.*) Lo qual no vol dir que no hagi viatjat molt... ho pot ben creure.

COMTESA. — Per lo que diu, vostè acaba d'arribar de Trouville?

GERONI. — Amb el ràpid, senyoreta, i... expressament per a veure-la a vostè.
COMTESA. — Ja sabía la seva visita.
GERONI. — Còm ha sigut això?
COMTESA. — El telegrama que vostè m'ha enviat.
GERONI. — Ah, sí... té raó... està clar. (*Apart.*) El diplomàtic dèu haver telegrafiat.
COMTESA. — (*Apart.*) Com més va més m'agrada. I fins trobo que té un aire distingit. (*Alt.*) Vostè dirà, a què dec la fortuna...
GERONI. — Oh!... no és pas lo que vostè es pensa. L'hi diré desseguida perquè no es faci ilusions.
COMTESA. — Què diu, ara?
GERONI. — Això no vol dir que en una altra ocasió, no...
COMTESA. — (*Mirant-se'l.*) Vostè dirà!...
GERONI. — Si'm mira aixís, ja no puc dir res. Sí, doncs, en altra ocasió li hauría parlat amb més entusiasme perquè vostè és realment una dòna desconcertant. Però en aquest moment... no puc... estic fletxat... Sí, vostè té, al séu devant, un home fletxat. L'hi dic francament. (*Maquinalment li agafa la mà i la reté un instant per respirar el perfum del séu guant.*)
COMTESA. — (*Reculant.*) Que ha de durar gaire, això? (*S'aixeca.*)
GERONI. — Quina cosa més estranya! (*En veu alta i aixecant-se.*) No tingui por, senyoreta... Això no ho feia a vostè... ho feia a l'altra... m'entén? A l'altra que se li assembla tant. Està ben segura de que no té una germana de la noblesa... una germana natural? Com més la miro...
COMTESA. — (*L'interromp.*) Deixi-ho córrer! Si les veiés de costat, segurament... (*Canviant de tò.*) Però trobo que'l té molt preocupat, aquesta senyora!
GERONI. — No li dic que estic fletxat!... Fletxat i amb la sang que raja!
COMTESA. — (*Emocionada i apart.*) Quina manera més poètica d'expressar-se! (*Alt.*) De veres?
GERONI. — Oh, si vostè la conegués a la Comtesa...
COMTESA. — Ah! és comtesa?
GERONI. — Sí; i lo mateix podría ser duquesa, princesa o reina. Quina distinció!
COMTESA. — Vol dir que no ho diu per compliment?
GERONI. — Quan penso en ella, se m'aixeca... l'esperit i sento unes pessigolles des dels talons fins a la punta... del cabells.
COMTESA. — Si ella el pogués sentir!
GERONI. — Dispensi la grossería de parlar-li aixís d'una altra dòna.
COMTESA. — Segueixi, segueixi; m'interessa vivament. I no l'hi ha dit, encara, que l'estimava?

GERONI. — Cà, no goso. Soc tímit com un col·legial.

COMTESA. — (*Apart.*) No pas quan me banyaves! (*Alt.*) S'ha de ser atrevit amb les dònes.

GERONI. — Si vostè ara fos la comtesa, me sembla que m'atreviría, i agafant-la aixís... (*L'agafa per la cintura.*) li diría: t'estimo, reina; t'adoro, amor meu. Amb aquest cos als meus braços me trobo al quint cel. Demana'm lo que vulguis!... aquest perfum que exales me fa perdre el cap!... l'amor me fa pessigolles!

COMTESA. — (*Apart.*) Això no es pot resistir. Jo estimo a n'aquest home... Sento que creix... l'amor... (*En veu alta.*) Deixi'm estar... deixi'm estar... Jo no soc pas la comtesa...

GERONI. — Deixe-la estar la comtesa... Ara això va per tu... tot per tu. (*Li fa un petó.*)

COMTESA. — (*Fugint.*) Ah!

GERONI. — (*Aturant-se.*) Què sento?

COMTESA. — Què?

GERONI. — (*Acostant-s'hi i tocant.*) Aquest crit... Aquest cos... aquestes espatlles... aquests braços...

COMTESA. — *Bueno*... prou d'aquest color!

GERONI. — (*Amb entusiasme.*) Tu ets la Comtesa.

COMTESA. — Eh?

GERONI. — La comtesa Corniski.

COMTESA. — Que s'ha tornat boig?

GERONI. — Oh! no m'ho negui! Un home com jo, que té la *grapegia* per ofici, no es pot equivocar aixís com aixís! Ahir mateix, comtesa... Recordi's que era ahir mateix que la vaig banyar. Aquest mateix nas va ensumar, boig de delicia, el penetrant perfum que s'escapa del vostre cos adorable. Aquestes mans mateixes varen tenir la ditxa de fer-vos fer el mort... i varen resseguir marges, valls, montanyes i montanyetes. Ah! comtesa! Les meves mans no s'equivoquen. De dòna tant ben acabada no més n'hi ha una al món... la comtesa Corniski. No més hi ha el séu cos al món... és únic!

COMTESA. — Per darrera vegada, senyor Fermembos, li prego que calli o si no cridaré.

GERONI. — No, no... no cridi pas!

COMTESA. — Es que tanta insistencia ja m'empipa.

GERONI. — Callaré com un mort! (*Apart.*) Però... a mi no me la pegues.

COMTESA. — La comtesa i Ninón, còm voleu que s'assemblin?

GERONI. — Verdaderament. El día... la nit... la *pilsen*... la *munich*... les anous... els rosaris...

COMTESA. — Què s'empatolla aquest home?

GERONI. — Dic que s'assemblen com el día a la nit; com

una gota de *pilsen* a una de *munich*; com una anou a una altra anou... com dos grans de rosaris... a altres dos grans de rosari...

COMTESA. — (*Asseient-se a un silló.*) Ba! Deixe-m'ho córrer! Dispensi! Què li sembla si ens ocupessim de...

GERONI. — (*Ràpit.*) Això! això!

COMTESA. — ...l'objecte de la seva visita... perquè encara no me n'ha dit res!

GERONI. — (*Sèu en una cadira.*) Lo que m'ha portat... (*Apart.*) Oh! (*Alt.*) O mellor dit... (*Sense deixar-la de vista.*) Lo *que'ns* ha portat...

COMTESA. — Ens?

GERONI. — He vingut amb el comte Corniski.

COMTESA. — (*Esfereida i alçant-se.*) Reina Santíssima!

GERONI. — (*Precipitant-se cap a ella.*) Ah! ho veu! Ja m'ho he pensat que l'atraparía!

COMTESA. — (*Mig desmaiada.*) De veres és aquí?

GERONI. — (*Sostenint-la.*) No, no és aquí.

COMTESA. — Que és dolent vostè, senyor Fermembos!

GERONI. — Vostè en té la culpa... Jo l'he coneguda desseguida. Per què s'ha entoçudit en neger-ho? Que no té confiança en mi?

COMTESA. — Però còm podía tenir valor per a dir-li que la Comtesa... aquesta noble dama de qui tenía vostè tant alt concepte, no era altra que Ninón?

GERONI. — Sembla un somni. I el séu marit no sospita?

COMTESA. — Vostè dirà!

GERONI. — Es curiós. Però lo més curiós, vostè no s'ho pot imaginar... Ninón, vostè'm dèu un gran favor.

COMTESA. — Per què?

GERONI. — Perquè sense la meva intervenció, la Comtesa estaría perduda! Si no soc jo, al Comte no li escapa el tren! Si no soc jo, a hores d'ara ja l'hauría vista i estaría enterat de tot!

COMTESA. — No ho entenc... no ho entenc.

GERONI. — Vostè ignora que'l séu marit ha rebut un telegrama del govern del séu país fent-li l'encàrreg de reclamar a Ninón la correspondencia del príncep Carles...

COMTESA. — Què diu ara? Doncs, que no és a Londres?

GERONI. — Cà, barret! Ah! Si no arribo a sentir còm llegíen el telegrama xifrat... Si jo no m'hagués empenyat en arreplegar la famosa correspondencia...

COMTESA. — Còm s'entén? Vostè ha vingut per la correspondencia?

GERONI. — I doncs, per què's creia? Jo li venía a pescar per a donar-la al Comte, adquirir drets al séu agraiment... fer-me anomenar el séu secretari... i viure aixís, aprop de la Comtesa.

COMTESA. — (*Emocionada.*) Ah!... Gaspar!... (*Canviant el tò.*) Diu que li ha escapat el tren?... Però deurà agafar l'altre?

GERONI. — A no ser que també li escapi... lo que no és probable... perquè jo ja no hi soc!

COMTESA. — Però vindrà... vindrà... Qui sab si ara mateix ja puja l'escala. Ah! (*Es desmaia.*)

GERONI. — (*Abraçant-la.*) No... Ja he consultat l'horari; fins d'aquí a tres hores no pot arribar a París... i en tres hores tenim temps de cremar la correspondencia de tots els prínceps de la terra.

COMTESA. — Desgraciat! Si jo no tinc les cartes!

GERONI. — S'han perdut?

COMTESA. — No; són dintre d'aquell bagul... I hem d'esperar que'l jutge vingui a arrencar els sellos.

GERONI. — (*Emportant-se-la cap a la* chaise longue *i asseient-se al séu costat.*) Calmi's, calmi's!... No tremoli d'aquesta manera! Esperarem al jutge de pau... l'esperarem tots dos... S'està tant bé al séu costat per esperar a un jutge. (*Va per abraçar-la.*)

COMTESA. — Què fa ara, què fa?

GERONI. — Dòna, espero al jutge! Espero que vinguin. (*Apareix la Viuda pel fons.*)

ESCENA VII

MATEIXOS, la VIUDA

VIUDA. — Dispensin!

ELS DOS. — Oh! (*S'alcen.*)

VIUDA. — La senyoreta Ninón?

COMTESA. — Senyora!

VIUDA. — Soc una de les vostres acreedores... La viuda Sillery.

GERONI. — (*Tombant-se, apart.*) La viuda!... recristina!

VIUDA. — (*Apart.*) Geroni! (*Queda parada.*)

COMTESA. — (*Estranyada.*) Vostè coneix aquest senyor?

VIUDA. — Si el conec... (*Va cap a ell.*)

GERONI. — (*Enfadat.*) Dispensin, dispensin! Veig que faig nosa! Vostès han de parlar dels seus negocis... Ja tornaré... ja tornaré... (*Va per anar-se'n.*)

VIUDA. — (*A Geroni.*) Vol fer el favor... Què és això?

GERONI. — (*En veu baixa, a la Viuda.*) Es tracta d'una qüestió política!

VIUDA. — (*Apart.*) Què diu?

GERONI. — (*Fent lo mateix.*) Ja l'hi esplicaré; ja l'hi esplicaré. (*Baix a la Comtesa.*) No pronuncii el meu nom davant d'ella. Ja li diré perquè.

COMTESA. — (*Apart.*) I ara!

GERONI. — (*En veu alta i anant-se'n.*) Senyores!... (*Apart.*) Espero que guilli i torno. Maleida sigui la viuda! Tant bé que anava la cosa! (*Surt pel fons.*)
COMTESA. — (*Apart.*) Què vol dir tot això?

ESCENA VIII

La VIUDA, la COMTESA; després CATERINA

VIUDA. — (*Astorada, apart.*) Què passa? Dec somniar truites! En Geroni aquí per una qüestió política?
COMTESA. — (*Acostant-se a la Viuda.*) Senyora, ja que estem soles...
VIUDA. — Dispensi, senyoreta; no sé si serà indiscreció el demanar-li...
COMTESA. — Què, senyora?
VIUDA. — Aquest jove?
COMTESA. — Un dels meus amics, senyora.
VIUDA. — Un dels seus amics? Un banyer de Trouville!
COMTESA. — (*Amb grans rialles.*) Es possible? Vostè creu? Ja! ja! ja! ja! (*Apart.*) Ara m'esplico perquè no ha volgut que l'anomenés davant d'ella... L'ha conegut en els banys!
VIUDA. — (*Apart.*) De què riu ara, aquesta?
COMTESA. — Es tracta d'un gran senyor, d'un noble estranger... molt excèntric, extraordinariament original... qui té'l capritxo de fer-se passar per banyer... per a parlar amb una dama de l'alta aristocracia...
VIUDA. — (*Apart.*) Es possible! Quina enredada! Aquell Geroni que m'escrivía cartes incendiaries...
COMTESA. — Dispensi, senyora. Suposo que no és aquest el motiu de la seva visita.
VIUDA. — Efectivament, senyoreta. Ja li diré de què es tracta. Vinc per una restitució.
COMTESA. — (*Estranyada.*) Una restitució?
VIUDA. — Sí, senyoreta. Acabava d'arribar de viatge, quan al cap de mig hora, tot lo més, un passant del senyor Piñol, l'advocat, m'ha portat, en nom de vostè, la cantitat que'm devía.
COMTESA. — Ah, ja sé... (*Apart.*) L'Albert no ha perdut el temps. (*En veu alta.*) Però no veig el perquè...
VIUDA. — L'hi diré; és que als pocs minuts un criat m'ha portat igual cantitat per a satisfer el mateix crèdit.
COMTESA. — I vostè l'ha presa?
VIUDA. — Està clar!
COMTESA. — Així digui que ha rebut dues vegades.
VIUDA. — Això passa molt sovint, senyoreta.
COMTESA. — No me'n parli!
VIUDA. — Moltes senyores tenen aquesta costum.

COMTESA. — Com s'entén, costum?
VIUDA. — Carat! Que sempre que poden envíen a més d'un senyor a pagar la mateixa factura. El botiguer, que coneix la trampa, fa un duplicat i torna els diners a la senyora. Aquí té els dèu mil francs, senyoreta.

(*Li presenta un sobre amb bitllets de banc.*)

COMTESA. — Però això és indigne! Jo no puc rebre aquests diners! S'han de restituir al que'ls ha enviat...
VIUDA. — Si es així, dongui'm l'adreça del senyor Fermembos.
COMTESA. — (*Apart.*) Ell! Ha sigut ell! Ha pagat els deutes de Ninón per a poder estar aprop de la Comtesa. (*Alt.*) Raó de més per a torna'ls-hi immediatament. Si arribés a suposar que soc compliç d'un abús de confiança!
VIUDA. — Veurà, escolti...
CATERINA. — (*A la porta del fons.*) La senyoreta vol rebre a don Gaspar de Fermembos?
COMTESA. — Ell! Justament ell que ja torna! Oh! sí... que entri.
CATERINA. — Don Albert també és aquí... L'he fet entrar a l'habitació de la senyoreta.
COMTESA. — Molt bé. Ja hi vaig. (*Caterina se'n va.*) Vostè senyora, rebrà a Don Gaspar... Prefereixo no veure'l fins que li hagi tornat els diners! (*Entra a la porta esquerra primer terme.*)
CATERINA. (*Introduint al Comte.*) Entri, senyor... La senyora l'espera. (*Se'n va.*)

ESCENA IX

La VIUDA i el COMTE

COMTE. — (*Apart.*) Aquesta és la famosa Ninón?
VIUDA. — (*Apart.*) Quin amant mes vell té aquesta xicota!
COMTE. — (*Apart.*) No la feia tant grassa! Això es una fragata. Quins gustos més estragats tenen els prínceps!
VIUDA. — Tinc una gran satisfacció al poguer saludar-lo.
COMTE. — Mil gracies.
VIUDA. — Ara anava a sortir per veure si el trobava, però ja que és aquí...
COMTE. — Vostè es massa amable, senyoreta...
VIUDA. — (*Amable.*) Senyora, si no li sab greu.
COMTE. — Dispensi. Ignorava que fos casada!
VIUDA. — Es que tinc tipu de senyoreta?

COMTE. — Oh! en quant a això... no. (*Apart.*) Aquestes *cocottes* totes són casades!

VIUDA. — Així, és a don Gaspar de Fermembos... (*Apart.*) En qüestions de diner, mai es prenen prous precaucions. (*Alt.*) Es realment vostè, el senyor de Fermembós?

COMTE. — (*Interrompent.*) En efecte; jo m'he presentat amb aquest nom. Però li seré franc... No és el meu nom. Aquest nom amaga un dels grans noms de la Polonia... que li prego me permeti callar.

VIUDA. — Com li sembli. Per mi, mentres sigui vostè el que aquest matí ha pagat les meves petites factures...

COMTE. — (*Apart.*) D'això en diu petites!... (*Alt.*) Sí, sí, sóc jo mateix!

VIUDA. — (*Treient-se el sobre.*) Si és aixís, li torno els diners a vostè.

COMTE. — Eh? (*Estranyat.*)

VIUDA. — Ninón no vol acceptar...

COMTE. — No pot ser. No se'n parli d'això.

VIUDA. — No obstant...

COMTE. — Jo mateix li tinc de parlar d'un assumpte... que farà inútil aquest retorn.

VIUDA. — (*Estranyada.*) D'un assumpte... d'un assumpte... referent al meu comerç...?

COMTE. — Al séu?... (*Apart.*) Aquestes dònes tenen una crudesa d'expressió! (*Alt.*) Sí, del séu comerç...

VIUDA. — Parli, parli... Soc tota orelles.

COMTE. — (*Prenent una cadira a l'esquerra.*) Vostè em permet? Vinc fet una coca. He vingut en el tren especial i no he tingut més que'l temps just per deixar les maletes a l'Hotel Nou.

VIUDA. — (*Prenent una cadira a la dreta.*) No faltava més! (*S'asseuen.*)

COMTE. — Primerament, permeti'm que amb tot el sentiment del meu cor vingui a obrir una llaga que no està closa encara!

VIUDA. — Com s'entén, una llaga?

COMTE. — Es tracta d'aquella persona a la qual tant ha estimat... i de la correspondencia que la mateixa li enviava a vostè.

VIUDA. — Vostè deu parlar d'en Geroni.

COMTE. — D'en Geroni?

VIUDA. — Ah! Té raó! Vostè ignora que jo el vaig conèixer amb aquest nom!

COMTE. — Vostè ignora...?

VIUDA. — Com podía suposar-ho, amb el vestit amb que'l vaig veure la primera vegada...?

COMTE. — (*Apart.*) Amb quin vestit el deu haver vist?

VIUDA. — Fins avui no m'he enterat de que era un gran senyor, un noble estranger...

COMTE. — Senyora, anem al gra: me consta que hi ha hagut un canvi de cartes entre vostè i el príncep Carles.
VIUDA. — (*Aixecant-se.*) El príncep Carles?
COMTE. — (*Fent lo mateix.*) El probable hereu del trono de Polonia.
VIUDA. — (*Emocionadíssima.*) Eh! El príncep hereu! Ell! Ah! ah! ah!
COMTE. — Què li agafa ara a n'aquesta dòna? (*Acosta la cadira aont está la viuda.*)
VIUDA. — Aguanti-m... aguanti-m!... No puc més! El cap em roda!... No'm deixi anar! (*Mig desmaiada.*) Ell, en Geroni! El príncep hereu... ah! Jo m'ofego! Aire! Aire! Descordi-m!
COMTE. — (*Apart i aguantant la Viuda.*) Ja que m'ho demana... (*Alt.*) La descordaré... encara que no tinc aquesta costum... però vostè m'ha de donar les cartes.
VIUDA. — (*Gemegant.*) Quines cartes?
COMTE. — Les del Príncep.
VIUDA. — L'únic record que'm quedava!
COMTE. — Però...
VIUDA. — Mai, mai! Es inútil!
COMTE. — Pensi, senyora, que aquestes cartes el podríen comprometre seriament.
VIUDA. — Comprometre?
COMTE. — Revelen sens dubte la més ardenta passió!... Deuen descriure nits d'orgía i jocs... de príncep...
VIUDA. — Com s'entén, nits d'orgía?
COMTE. — (*Inclinant-se.*) Que jo comprenc amb una senyora com vostè!
VIUDA. — Una dòna com jo! Entengui que entre jo i el el Príncep no hi ha hagut ni... *contacto*... Ai!
COMTE. — Bé, vaja, senyora... Tots ho hem fet. Jo que he estat criat a la falda de les més grans princeses d'Europa...
VIUDA. — Li juro que fa molts anys que... i amb el Príncep... no...
COMTE. — Deixem-ho córrer. No insistiré.
VIUDA. — (*Sospirant.*) Això no vol dir que jo no l'hagi estimat...
COMTE. — Doncs jo apel-lo...
VIUDA. — Com diu?
COMTE. — Que jo apel-lo a n'aquest amor. Pensi bé, senyora. Té tota la Polonia als seus peus! De vostè depèn que'l Príncep pugui casar-se amb l'arxiduquesa Irene... Vostè té en sospens tota una dinastía! Aquesta correspondencia, senyora, aquesta correspondencia, jo li prego. Es un pare, és tot un rei de Polonia que us ho demana.

VIUDA. — (*Sofocada, apart.*) Què diu? Un pare? El rei de Polonia? Si serà... (*Alt.*) Com, senyor, vós sóu...?
COMTE. — No vulgui saber el meu nom, jo li prego. Ja li he dit que m'era indispensable guardar l'incògnit...
VIUDA. — (*Apart.*) Es ell! Es el rei de Polonia!
COMTE. — Veiam senyora, què li diré an en Carles?
VIUDA. — Que no hi ha res que jo no faci per als polonesos. (*Apart.*) Són els meus millors clients! (*Alt.*) Missenyor: espereu-me aquí. Dintre un moment tindreu les cartes.
COMTE. — Ah! senyora! (*Treient-se de la butxaca un carnet de xecs.*) En canvi, la munificencia reial... (*Arrenca un full i l'hi ofereix.*)
VIUDA. — (*Refusant.*) Un xec! Oh! Missenyor!
COMTE. — Permeti-m!
VIUDA. — No insisteixi, li prego. El goig d'esser útil a la Polonia... de salvar al Príncep...
COMTE. — Tanta noblesa em confòn!... No obstant, no vull que sigui dit... (*Li allarga una creu i li clava a la pitrera.*)
VIUDA. — Una creu!... A mí?
COMTE. — La creu de Sant Crispí! La documentació li remetrem més endavant!
VIUDA. — Oh! Quin favor! Ah! missenyor! Feu-me la gracia de deixar-me besar la vostra mà!
COMTE. — (*Treient-se un guant i allargant la mà.*) Si això li ha de dar gust...
VIUDA. — Oh! gracies! gracies! Desseguida torno, missenyor. (*Se'n va, dient per ella.*) He besat la mà del rei de Polonia! Quin honor per la meva fàbrica! (*Desapareix pel fons.*)

ESCENA X

El COMTE, GERONI i després ALBERT

COMTE. — Ja n'he col·locat una!... Es boja, aquesta Ninón. Quin modo de petonejar! Això m'ho deu fer a la memoria del Príncep. Ba! Tant se me'n dóna! D'aquí un moment tindré les cartes... i ja està fet! Vetaquí una negociació delicadíssima que he portat a cap amb mà segura i clara intel·ligencia. (*S'asseu a la chaise-longue.*)
GERONI. — (*Arribant pel fons, tot sol.*) La viuda ja no hi és... (*Veient al Comte.*) Oh el Comte! (*S'amaga darrera el paravent.*)
ALBERT. — (*Entrant per la esquerra, primer terme, molt agitat i parlant sol.*) Això és el *colmo*! Está per arribar

el séu marit i se m'engresca amb aquest Gaspar! Encara que no ho mereixi, vull salvar-la!

GERONI. — (*Amagat i apart.*) Don Albert!

ALBERT. — (*Adonant-se del Comte i apart.*) Deu ser aquest! (*Alt.*) Es a don Gaspar a qui tinc l'honor...

COMTE. — Al mateix.

GERONI. — (*Apart.*) Eh?

ALBERT. — Molt bé! Pot estar satisfet d'haver vingut a provocar un conflicte.

COMTE. — Jo?

ALBERT. — Està per arribar el séu marit i vostè s'entreté engrescant a Ninón de mala manera.

COMTE. — Jo no en tinc la culpa.

ALBERT. — Doncs, per què no se'n va?

COMTE. — Li juro que no hi vull res... però això sí, me convé veure-la... encara que'l món s'ensorri.

GERONI. — (*Apart.*) Es del morro fort.

ALBERT. — Pensi que el séu marit està a punt d'arribar.

COMTE. — Tant se me'n dóna. Quan vingui el marit... veurem.

GERONI. — (*Apart.*) Ah! fa falta un marit! Molt bé! Ja m'arreglaré amb la cambrera! (*Surt pel fons.*)

ALBERT. — Miri que aquest marit és una *fiera*... i si el troba aquí...

COMTE. — Caram! caram! Això ja no m'agrada tant! I aont és ara la Ninón?

ALBERT. — (*Indicant l'esquerra.*) Allà!... Però receli's!

COMTE. — (*Anant-se'n a l'esquerra.*) El temps de dir-li quatre paraules i me'n vaig.

ESCENA XI

ELS MATEIXOS i CATERINA

CATERINA. — (*Qui ve del fons, horroritzada.*) Fugi! Fugi!

ELS DOS. — Què hi ha? Què passa?

CATERINA. — El marit de la senyora.

ELS DOS. — (*Fent un brinco.*) Recristina!

ALBERT. — Ara es capaç de pendre'ns pel séus amants!

CATERINA. — Fugin! que ja'l tenim aquí.

ELS DOS. — Ah! (*Albert fuig per la porta de servei. El Comte, esverat, giravolta com una baldufa, vol seguir a l'Albert, però aquest li rebot la porta pels nassos.*)

COMTE. — Sí que l'hem feta bona! Té; ara tanca la porta!

CATERINA. — Ja és aquí; ja és aquí.

COMTE. — (*Adonant-se del paravent.*) Ah! aquest paravent! (*Desapareix darrera el paravent.*)

GERONI. — (*Dintre.*) Aont és aquet miserable? Aont s'ha ficat? (*Entra furiós pel fons.*)

ESCENA XII

El COMTE, amagat, GERONI i CATERINA. Després la COMTESA

CATERINA. — (*Precipitant-se davant de Geroni.*) Senyoret!.. per l'amor de Déu! Li juro que aquí no hi ha ningú.
GERONI. — Tota negativa es inútil!... Ho sé tot! (*En veu baixa.*) Aont és?
CATERINA. — (*Idem.*) Darrera el paravent!
GERONI. — (*Idem.*) Está bé. (*Alt.*) I la mestressa?
CATERINA. — Es al séu quarto, senyoret.
GERONI. — (*Baix.*) Diga-li que vingui.
CATERINA. — (*Baix.*) Molt bé diu! (*Se n'hi va rient.*)
COMTESA. — (*Sortint de sa habitació.*) Què passa a casa? (*Geroni i Caterina, ofegant un crit.*)
GERONI-CATERINA. — Oh!... (*En Geroni li fa signes desesperats.*)
COMTESA. — (*Estranyada.*) I ara? Què dèu voler dir?
GERONI. — (*Anant cap a ella, furiós i fent-la passar davant séu.*) Ja veus com t'he atrapat, a l'últim!
COMTESA. — (*Estranyada.*) Que s'empatolla! (*Geroni agafa el vel que ella havía deixat damunt del tocador, i tirantli- sobre les espatlles, li diu, en veu baixa i ràpidament.*)
GERONI. — El séu marit és aquí.
COMTESA. — Ah!
COMTE. — (*Treient el cap, diu, per ell.*) Desgraciada!
GERONI. — (*Baix.*) No tingui por! Està salvada!
COMTESA. — (*Apart.*) Encara bo que és curt de vista!
GERONI. — (*A Caterina.*) Deixa'ns sols!
CATERINA. — Però...
GERONI. — Et dic que'ns deixis sols!
CATERINA. — (*Apart, sortint pel fons.*) Quina barra té aquest *tio*!

ESCENA XIII

MATEIXOS, menys CATERINA

GERONI. — Ah! No t'atreveixes a mirar-me cara a cara, eh? No t'atreveixes a mirar cara a cara!... al teu ma-rit! (*Donant-se cops al pit intencionadament.*)
COMTESA. — (*Apart.*) Ara ho entenc!
GERONI. — No intentis pas fugir! Aont és ara el teu amant? Aont es aquest Corniski del dimoni? (*El Comte està amagat darrera el paravent i treu el cap de tant en tant.*)
COMTE. — Em coneix!

GERONI. — Ja el conec aquest diplomàtic exòtic... He vist el seu retrat a les capces de mistos.
COMTE. — (*Apart.*) Maleida celebritat!
GERONI. — Pensa que si l'arreplego... l'esclafo!
COMTESA. — (*Apart.*) Ai! Ai! Ai!
GERONI. — (*Baix.*) Provi d'enternir-me.
COMTESA. — (*Baix.*) I la veu?
GERONI. — (*Baix.*) Estrafaci-la!
COMTESA. — (*Tirant-se als seus peus i fingint.*) Perdona'ns! Perdona'ns! Ja m'allunyaré sempre més del malvat seductor. (*Baix.*) Es això?
GERONI. — (*Baix.*) Al *pelo.*
COMTE. — (*Apart.*) Si el sab convèncer, rai!
COMTESA. — Amor meu, xato meu... perdona i oblida...
GERONI. — No pot ser!... No pot ser! Es inútil que intentis abraçar-me. (*Baix.*) Abraci'm, dòna, abraci'm.
COMTESA. — (*Baix.*) Però...
GERONI. — (*Baix.*) Abraci'm o tot se'n va al dimoni! (*Ella l'abraça. Alt i en veu plorosa.*) Qui m'ho havía de dir que aquest front que tantes vegades he cobert de petons... (*Baix.*) Acosti el front!
COMTESA. — (*Baix.*) Vaja home, això es arroçar-se!
GERONI. — (*Baix.*) Acosti el front o ho descobreixo tot! Qui m'havía de dir, que aquestes galtones... (*Li abraça el cap i li besa les galtes.*)
COMTE. — (*Apart.*) Si això dels petons va baixant... estic salvat!
GERONI. — Qui m'havía de dir que aquests llavis...
COMTESA. — (*Baix.*) No ho vui!
GERONI. — (*Baix.*) No?
COMTESA. — No! no i no!
GERONI. — (*Baix.*) *Buenu*... doncs... no. (*Alt.*) Qui m'havía de dir que tot això que'm creia que era meu ara és d'un altre. (*Abraçant-la per la cintura.*)
COMTE. — (*Apart.*) No t'haguessis casat amb una *cocotte*!
GERONI. — Aquest coll, aquestes espatlles...
COMTE. — (*Apart.*) *Bravo*! *Bravo*... La cosa s'arregla.
GERONI. — Prou! No mereixes que't tracti amb tant carinyo! Venjança! Ha arribat l'hora de la venjança! Aont és aquest lladre d'honres?
COMTE. — (*Apart.*) Reina Santíssima!... si jo pogués... (*Acosta el paravent a la porta del fons.*)
GERONI. — Aquell paravent camina sol. Es ell!
COMTESA. — Què vols fer?
GERONI. — Rentar el meu honor amb sang de Polonia!
COMTESA. — Nerón! Nerón! Això si que no ho faràs!
GERONI. — Ara mateix ho faré! Aparta't! Aparta't! Si no vols veure sang veste'n a casa ta mare. Ha arribat l'hora de la tragedia! (*L'agafa pel braç i l'acompanya al seu quarto.*)

ESCENA XIV

COMTE, amagat. GERONI

GERONI. — (*Anant a agafar una de les pistoles de sobre el vetllador.*) I ara a fer-me justicia! (*Va armat amb la pistola. El Comte, darrera el paravent, diu tot sol, enganyat pel soroll de la pistola.*)
COMTE. — Bo! Ara ha tancat la porta!
GERONI. — Surti, si és servit! Ah! no vol sortir?... ja me'n cuidaré jo. (*Entra darrera el paravent per davant En aquest moment el Comte surt per l'altre cantó i tira el paravent damunt d'en Geroni. El Comte, obrint el bagul.*)
COMTE. — Ah! Aquest bagul! (*S'hi fica dintre.*)
GERONI. — (*Darrera el paravent.*) Miserable! (*Desprenent-se del paravent.*) Per aont ha fugit? Ah! per aquí! Ara si que no te m'escapes! (*Entra ràpidament a la dreta.*
COMTE. — (*Sortint del bagul i precipitant-se a la porta, gira la clau y s'hi queda apoiat.*) Ja'l tinc!

ESCENA XV

COMTE i ALBERT

ALBERT. — (*Entrant per la porta del fons.*) No hi ha ningú...
COMTE. — Pst! Ep.! (*Cridant-lo.*)
ALBERT. — (*Al veure'l.*) Hola! Què fa vostè aquí?
COMTE. — El marit... el tinc aquí tancat!
ALBERT. — (*Adonant-se del bagul.*) El marit! I els sellos estripats!
COMTE. — Vingui a ajudar-me!
ALBERT. — (*Qui ha pres la cartera.*) La cartera!... Respiro!
COMTE. — (*Arrambat a la porta.*) No puc més.
ALBERT. — (*Anant-hi.*) Reposi. Ja m'hi posaré jo. (*Ho fa.*)
COMTE. — Ja era hora.
ALBERT. — Esbotzarà la porta! (*Apart.*) Salvem les cartes! (*Alt.*) Tingui, guardi això. (*Donant la cartera al Comte.*)
COMTE. — Què'm dona ara aquí?
ALBERT. — Es de la Ninón. Ja li tornarà aviat.
COMTE. — (*Ficant-se la cartera a la butxaca.*) Aont?... Quan?...
ALBERT. — Al Hotel Nou: allà ens trobarem tots. Va-

gi-se'n... jo no puc aguantar més. (*El Comte se'n va pel fons.*)

ESCENA XVI

ALBERT, LA COMTESA; després GERONI

COMTESA. — (*Qui ha aparegut per la porta esquerra en el moment que sortia el Comte.*) Gracies a Deu!
ALBERT. — (*Aguantant la porta.*) Amaga't, desgraciada!
COMTESA. — Però si ja és fora!
ALBERT. — Qui?
COMTESA. — El meu marit!
ALBERT. — (*Deixant la porta.*) Ah!... Es dir que aquest que estava amb mi...
GERONI. — (*Entrant.*) Veiam si s'haurà acabat la comedia!
ALBERT. — (*Estranyat.*) Geroni!
GERONI. — Era vostè el que pitjava la porta?
ALBERT. — (*Sense escoltar a ningú.*) Aquesta sí que és bona! N'acabo de fer una com un cove!
ELS DOS. — Què és? Què ha fet?
ALBERT. — He donat les cartes al séu marit!
COMTESA. — Les cartes del Príncep?
ALBERT. — Tal com sona!
COMTESA. — Què has fet, desgraciat?
GERONI. — Anem! Correm a salvar-les! (*Tots arrenquen a córrer i al moment d'anar a sortir pel fons, s'aturen al topar-se amb Caretina.*)

ESCENA ULTIMA

MATEIXOS, CATERINA, L'ESCRIVÀ i L'AGUTZIL

CATERINA. — (*Obrint la porta.*) Per aquí; facin el favor... (*La Comtesa, Geroni i Albert reculen cap a l'esquerra.*)
ALBERT. — El Jutjat! (*S'amaga arrambat al paravent i més enllà d'en Geroni.*)
L'ESCRIVÀ. — (*Acostant-se uns passos.*) Els sellos esbotzats! (*Geroni i la Comtesa s'avencen.*) Que ningú es mogui.
TOTS. — Ah!

TELO

ACTE TERCER

Hall *de primer pis, a l'Hotel Nou, de París, atravessa per passadiços al fons i al primer terme. A l'esquerra tres portes amb els números* 75, 77 *i* 79; *als extrems esquerra i dreta del fons, escales que pugen als pisos superiors: les que baixen es perden pels passadiços. Al fons una gran porta de saló. A dreta, dugues portes: en la de primer terme hi ha un rètol que diu « Banys ». En la segona « Servei ». En els primers termes dreta i esquerra, corredors Una gran làmpara elèctrica il·lumina l'*Hall. *Totes les portes, menys la del fons, són practicables.*

ESCENA PRIMERA

JOANET, VIATJANTS i TURISTES. UN MOÇO DE BANYS, UN ORDENANÇA, UN SENYOR i EL CONSERGE

JOANET. — (*A un grupu de viatgers que'l volten.*) El 527? Què'm explica a mi, del 527? Pugin aquí dalt! (*An els altres, abans que ells li diguin res.*) No me'n cuido d'aquest número... Pugin aquí dalt! (*Apart.*) Quina gent més empipadora! (*Els viatgers se'n van.*)

MOÇO DE BANYS. — (*Amb gorra de mariner i ulleres, venint de la sala de banys.*) Senyor Joanet, jo soc nou d'aquest matí, i encara no sé les costums de la casa... Què n'haig de fer del bany que m'ha encarregat el 218? El 218 se n'ha anat sense pendre el bany.

JOANET. — Col·loca'l a un altre, home!

MOÇO. — Molt bé diu, senyor Joanet.

ORDENANÇA. — (*Entrant per l'esquerra primer terme.*) Hi ha una senyora que demana per don Gaspar Fermembos.

JOANET. — El 75?... Rèb moltes dònes, aquet *payo*... Es dir, no sé qui reb!

ORDENANÇA. — No és cap senyora... és la viuda Sillery, que li vol parlar d'un negoci.

JOANET. — Encara no ha tornat.

ORDENANÇA — (*Anant-se'n.*) Ah! bé! Ja diré a la viuda que torni.
EL SENYOR. — (*Sortint del quarto 79.*) Moço! Porta'm sangoneres!
JOANET. — Sempre necessita coses, aquest.
SENYOR. — Us he demanat sangoneres, depressa! Que no ho veieu que tinc un cop de sangs?
CONSERGE. — (*Entrant pel fons dreta.*) Què fas aquí, parat? Que no ho has sentit què'l 79 demana sangoneres?
JOANET. — No sé pas què hi veus! (*Surt pel fons dreta, cridant:*) Sangoneres per un!
CONSERGE. — Dispensi, senyor... El personal és nou, com la casa, i encara és bastant *bruto*... A l'instant serà servit.
SENYOR. — La malaltía no admet raons! (*Entra al quarto.*)
CONSERGE. — Aquests criats! (*Se'n va pel tercer terme esquerra.*)

ESCENA II

GERONI, ALBERT; després JOANET, EL SENYOR, i després LA COMTESA

(*Geroni i Albert, entren, cada un pel séu costat, pel primer terme.*)

ELS DOS. — (*Al veure's.*) Què hi ha?
ALBERT. — I la Comtesa?
GERONI. — L'he acompanyada al Jutjat...
ALBERT. — I què ha passat?
GERONI. — Se l'han quedada i m'han enviat a pendre... vent.
ALBERT. — Bufa!
GERONI. — Oh! Ella no'm fa por... Però, i el marit?
ALBERT. — Li he corregut al darrera i no he pogut atrapar-lo!
GERONI. — Aont el trobem ara, an aquest infeliç?
ALBERT. — Ha de venir aquí... això no falla... Jo l'he citat... I no pot trigar gaire, perquè m'han dit que posa en aquest Hotel.
GERONI. — Aixís rai!... Mentres no hagi obert la cartera!
ALBERT. — (*Passejant-se amb impaciencia.*) Ja la tenim aquí! La Comtesa!
GERONI. — Gracies a Déu!
COMTESA. — (*Entrant per l'esquerra.*) Uff!... Què hi ha?
GERONI. — Esperem al séu marit...
COMTESA. — Que posa aquí?...
ALBERT. — Al 75.
COMTESA. — I jo al 77.

GERONI. — Pam i toc!... I vostè d'aont ve?
COMTESA. — Del Jutjat... Quin secretari!... El jutge no hi era i el secretari m'ha rebut... Li he dit lo que feia el cas i ell ha presentat la cosa com molt difícil de resoldre... Jo m'he assegut aixís... (*S'asseu, ensenyant bon troç de cames.*) El secretari, amb uns ulls com unes taronges... es desfeia com un bolado... Hem arribat a un arreglo... Parlant, la gent s'entén... Oh! La llengua és una gran cosa!
GERONI. — No me'n parli, val més que no me'n parli!
COMTE. — (*Des dè dins.*) Està bé... està bé!
GERONI. — Ja'l tenim aquí... Ara puja l'escala.
COMTESA. — Estic tremolant... I si ha obert el sobre?
GERONI. — No és probable... aquest home és un dipòsit.
COMTESA. — I si no ens torna la cartera?
ALBERT. — Per què no ha de tornar-la? Apa, vagi-se'n al séu quarto i tingui coratge!
GERONI. — Jo la segueixo!
COMTESA. — Amb un am! (*Entra al 77 i li tira la porta.*)
ALBERT. — Vagis-se'n, Geroni, que si el coneix el Comte!
GERONI. — Es que no voldría allunyar-me... Calla!... Aquesta porta de servei... (*Entra a la porta de servei, dreta.*)

ESCENA III

GERONI, amagat; EL COMTE i ALBERT

COMTE. — (*Entrant per l'esquerra, primer terme, dient per ell.*) Quin enredo!. Malviatge el marit!... Mentres aquesta Ninón me porti les cartes...
ALBERT. — (*Acostant-se.*) Senyor Comte!...
COMTE. — Hola, és vostè? Espliqui's espliqui's!... Què ha passat quan he sigut fòra? Què ha fet aquell dimoni de senyor Ninón?
ALBERT. — Ha acabat per calmar-se i confío que no hi tornarà mai més...
COMTE. — Quin pes m'ha tret del damunt... me tenía preocupat!
ALBERT. — Dispensi...
COMTE. — Què?
ALBERT. — No fa gaire li he donat una cartera...
COMTE. — Encara la tinc.
ALBERT. — Doncs, si la té, dongui-me-la.
COMTE. — Cà, barret!... Ja la guardaré jo!
ALBERT. — (*Apart.*) Aixís estem? (*Alt.*) Permeti'm que insisteixi, senyor Comte... Aquesta cartera conté... papers de familia i perteneix exclusivament a Ninón...
COMTE. — Ah!

ALBERT. — No ho sabía vostè, això?
COMTE. — No'n sabía res!... Com que no m'ho ha dit!...
ALBERT. — Te raó. (*Apart.*) No l'ha obert! (*Alt.*) Jo li vaig confiar perquè no anés a parar a mans del marit de Ninón.
COMTE. — Què vol dir amb això?
ALBERT. — (*Allargant la mà.*) Com que'l marit ara no és aquí...
COMTE. — Es inútil. No insisteixi.
ALBERT. — Senyor Comte!
COMTE. — *Nada*! No m'ha dit que la Ninón ha de venir?
ALBERT. — Efectivament, però...
COMTE. — Doncs li vui entregar jo mateix. Tinc raons que abonen el meu procedir...
ALBERT. — (*Apart.*) Com ne surto d'aquest bullit?
COMTE. — (*Apart.*) Si ella no'm dóna la correspondencia del Príncep... jo no li dono aquesta... (*Alt i allargant la mà a l'Albert.*) Senyor!
ALBERT. — Aont va?
COMTE. — A dormir!
ALBERT. — Tant aviat?
COMTE. — Sí... estic saccejat de tot el día... el tren especial, la persecució del marit, les emocions... No puc dir fava!... Bona nit!
ALBERT. — Senyor Comte...

ESCENA IV

EL COMTE, ALBERT i GERONI

En Geroni ha sortit precipitadament del quarto de servei, vestit de moço de banys, i travessa l'escena quan el Comte diu les darreras paraules.

GERONI. — (*Canviant la veu i davant del quarto* 75.) El bany del 75 està a punt.
COMTE. — El meu bany?
ALBERT. — (*Apart.*) En Geroni!
GERONI. — Vostè és el 75?
COMTE. — Sí, però no he demanat cap bany.
GERONI. — Doncs el conserge m'ho ha dit: prepara un bany pel 75... El 75 el pendrà quan torni...
COMTE. — Jo li asseguro que no l'haig de pendre...
GERONI. — Què... Per aont surt ara vostè!... Ja'l té apuntat a la factura!
COMTE. — (*Rumiant.*) Un bany... un bany...
ALBERT. — Amb tot lo que li passa, vostè ha perdut la memoria.
COMTE. — Però si jo no l'he encarregat...

GERONI. — Quan un bany està abocat, s'ha de veure... vull dir, s'ha de pendre...
COMTE. — Permeti'm!
ALBERT. — No deia, ara mateix, que estava tant cansat?
COMTE. — Jo... sí... però...
GERONI. — Cansat i ple de pols. (*Espolsant-lo.*)
ALBERT. — (*Fent lo mateix.*) Ja ho pot ben dir!
GERONI. — Que li fa por el mullader?
ALBERT. — Apa! Faci un cop de cap!
GERONI. — Això el posarà tranquil!
ALBERT. — Oh, i tal! El bany tonifica i fortifica...
GERONI. — I treu el cop enfòra.
ALBERT. — (*Repicant-li cames i braços.*) Vostè està poc musculat!
COMTE. — (*Empipat.*) Volen fer el favor!
GERONI. — Amb un bon massatge...
COMTE. — (*Interessant-se.*) Ah, vostè fa massatge?...
GERONI. — Sí, faig massatge. Sóc el rei de la *grapegia*. Tots els massagistes són deixebles meus. Quan vostè surti de les meves mans s'haurà tret vint anys de sobre... Tindrà vint anys menos... al menos!
COMTE. — No podríen ser vintidós?
GERONI. — Vostè té encara bona presencia, però em sembla que dèu haver perdut les agalles. Vol dir que té la carn forta? Cregui'm, el massatge ho posa tot fort. Un día una cupletista de fama va demanar-me que li fes massatge. Era grassa... un xic fofa.
COMTE. — I es va posar forta i tivanta?
GERONI. — Jo li puc garantitzar.
COMTE. — Això és posar-me la mèl a la boca!
GERONI. — (*Apart.*) Ja t'apanyaría jo!
COMTE. — Vaja, pendré el bany!
GERONI. — Tot està a punt.
COMTE. — Som-hi, doncs. (*Entra, i amb ell en Geroni.*)
GERONI. — (*Abans d'entrar, a l'Albert.*) Vagi a dir-ho a la Comtesa!
ALBERT. — Ara hi vaig. (*Entra al 77. Se sent un timbre.*)
GERONI. — Ja's despulla... Això és peix al cove! (*Sona altre vegada el timbre.*)
CONSERGE. — Sonen... i no hi ha cap moço. (*Veient a Geroni.*) Bo! Un altre de nou! Ep! Jove! Que sóu sort?
GERONI. — (*Apart.*) M'has ben fumut! (*Alt.*) Ara hi anava...
CONSERGE. — Apa, depressa... Es el 79... Depressa, home! Quina gent!
GERONI. — Ja hi vaig! Ja hi vaig! (*Al Comte.*) Pot continuar despullant-se... Desseguida torno. (*Entra al 79.*) Recristo! Es el de les sangoneres!

ESCENA V

El Comte i La Viuda

Viuda. — (*A la cantonada esquerra, primer terme.*) Ah! ha entrat al 75? Molt bé. Gracies. (*Entra parlant sola.*) Vinc de câ la Ninón i no l'he trobat. (*Veient al Comte.*) Ah! Es aquí!

Comte. — (*Sortint del quarto, en mànegues de camisa.*) *Camarero*! (*Apart.*) Ninón!

Viuda. — Monsenyor... Us porto les cartes del Príncep!

Comte. — Oh! No tenía d'anar tant depressa!

Viuda. — Aquí les teniu, senyor. (*Li dona un paquet.*)

Comte. — (*Apart.*) Ja són meves! (*Alt.*) Jo també li torno aquesta cartera... que és de vostè. (*Li dona la cartera.*)

Viuda. — (*Prenent-la, i apart.*) Això és la documentació de l'Ordre de Sant Crispí. (*Alt.*) Ah! Monsenyor!...

Comte. — Dispensi que la rebi en mànegues de camisa. Se'm refreda el bany...

Viuda. — Sí, sí, sí, me'n faig càrrec... Adeussiau, venerable vellet. (*Li fa una reverencia i li tira un petó.*)

Comte. — (*Apart.*) Què'm dèu trobar aquesta dòna per a estimar-me aixís? (*Se'n torna al bany.*)

ESCENA VI

La Viuda, El Conserge; després Geroni

Viuda. — (*Obrint la cartera.*) Veiam... còm és això?... (*Llegint.*) A la meva Ninón. (*Parlant.*) Aquest bon home s'ha equivocat. (*Anant al quarto dels banys.*) Monsenyor! Monsenyor!

Comte. — (*De dins.*) No's pot entrar!

Viuda. — Soc jo... soc jo!

Conserge. — (*Sortint pel tercer terme esquerra.*) Què li passa, senyora Sillery?

Viuda. — Me convé dir dugues paraules a la persona que és aquí dintre i tornar-li aquesta cartera.

Conserge. — Però... qui és aquesta persona?

Viuda. — Home! Es *nada menos* que... L'anava a descobrir. (*Alt.*) El senyor del 75.

Conserge. — De modo que aquest senyor pren el bany i vostè... (*Amb picardía.*)

Viuda. — Què diu?

Conserge. — Per què no va a esperar-lo al séu quarto?

Viuda. — Al séu quarto?

CONSERGE. — Sí, dòna, sí... Entretinguis tocant el piano! (*Se'n va.*)
VIUDA. — Hi ha piano... Això ja m'agrada més... Mentrestant, li daré una serenata. (*Entra al quarto* 75.)
GERONI. — (*Sortint del quarto* 79.) Còm m'haig de veure pel meu mal cap! Aquest ximple ha volgut que li posés sangoneres! N'hi he posat per tot... per tot... El pobre home està fent uns bots!
COMTE. — (*De dins.*) Moço... moço!... Que no teniu esponges en aquesta casa?
GERONI. — Ja va, ja va!... (*Apart.*) Ja està despullat... *Al pelo*! (*Entra al quarto de banys.*)

ESCENA VII

ALBERT, LA COMTESA; després GERONI

ALBERT. — (*Surt del 77 i veu entrar en Geroni al quarto de banys. Diu a la Comtesa.*) Vine!... no hi ha perill! Ara pren el bany i mentres tant...
COMTESA. — Què li voleu fer, pobre home?
ALBERT. — No tinguis por, no l'escorxaràn, no, dòna
COMTE. — (*De dins.*) Ah!... què és freda!
GERONI. — (*Id.*) Es la primera impressió.
COMTE. — (*Id.*) Que te'n portes la roba?
GERONI. — (*Id.*) Per respallar-la.
COMTE. — (*Id.*) Ep, noi! no fumem! Moço! Ep!
GERONI. — (*Sortint amb el trajo del Comte a les mans.*) Crida, crida... Ja pots xiular, si l'ase no vol veure!... No sortiràs, no, amb el trajo de Adan. (*Amb alegria i brandant la roba.*) Ja les tenim! Ja les tenim!
COMTESA. — (*Rient.*) Què és això? Què li agafa, ara?
GERONI. — Es un *triunfo* personal!
COMTESA. — Quin home més trempat!
GERONI. — Trempat, eh! De què val ser trempat per una dòna malagraida?
COMTESA. — Escorcollem-lo.
GERONI. — A mi?
COMTESA. — No! la roba del Comte.
GERONI. — Si vol escorcollar-me...
ALBERT. — Apa, apa, escorcollem. (*Ho fa.*) Un escuradents!
COMTESA. — (*Buscant el gaban.*) «La correspondencia *Havas*...»
GERONI. — Això són *faves* contades... Una carta!
COMTESA. — Diplomàtica?
GERONI. — No... il·lustrada .. «El resident espanyol del Marroc...»
COMTESA. — Creus de Sant Crispí!

GERONI. — Vinga, això és meu. (*Se penja les creus al pit.*)
COMTESA. — Apa, apa, continuem... Ara els pantalons.
GERONI. — (*Amb els pantalons i buscant a la butxaca, diu:*) Callí!... trobo un bulto. Es un paquet! (*Estirant un paquet de cartes lligat amb cintetes rosa.*) Són les cartes! Són les cartes!
COMTESA. — (*Prenent-les.*) Una cinta rosa?
ALBERT. — Això és que les ha tretes de la cartera!
COMTESA.—(*Després d'haver mirat una carta.*) Però si això no és del Príncep!...
ELS DOS. — Eh?
COMTESA. — Són versos... «Oda a la Viuda exhuberanta...»
GERONI. — (*Apart.*) La meva oda.
COMTESA. — (*Llegint.*) *Oh viuda de las edades modernas. Son una escultura tus piernas...* Ja, ja, ja! Veiam aquesta altra? *A la más bella de las viudas... la viuda Sillery...*
GERONI. — Quines bestieses! (*Baix a Albert.*) Són les meves cartes!
ALBERT. — (*Baix.*) Ah! ba!... Això no té importancia...
GERONI. — (*Baix.*) Sí, home, que'n té... Si ella se n'entera!
COMTESA. — Què rediable són aquestes cartes? (*Se les fica a la pitrera.*)
ALBERT. — (*Intencionat.*) Són figues... d'un altre paner.
GERONI. — (*Apart.*) A la pitrera!... (*Amb el moviment nerviós que fa, parteix pel mig els pantalons del Comte.*)
COMTESA. — Aclarim-ho... De qui són aquestes cartes?
GERONI. — Les cartes anaven dintre una cartera vermella...
ALBERT. — Que jo mateix he entregat al Comte...
COMTESA. — Que ara mateix ell tenía...
GERONI. — A la butxaca...
COMTESA. — (*A Geroni.*) Està ben segur de que no queda res per allà al quarto?
GERONI. — (*Pensant.*) Res més que la pastilla de savó.
COMTESA. — Doncs aont pot ser la maleída cartera?
GERONI. — No més ho sab el séu marit!
ALBERT. — I el séu marit no'ns ho dirà!
COMTESA. — Us heu deixat enganyar com uns xinos!... Ja m'ho dirà a mi!
GERONI. — (*Molt seriós.*) A la Ninón?
ALBERT. — (*Burleta.*) A la Pitets?
COMTESA. — (*Severa.*) No! A mi, a la Comtesa!
GERONI. — Còm ha anat això?
COMTESA. — Deuxeu-me fer!... L'espero que surti del bany, m'hi presento... i tot s'arregla.
ALBERT. —Visca la Pitets! Aixís et vaig conèixer...
COMTESA. — Li faré quatre festes... sortirà de fogó... i li pendré les cartes.

ESCENA VIII

GERONI i ALBERT

GERONI. — Qui pogués ser dintre la pell del Comte!
COMTE. — (*De dintre.*) Moço, moço, la meva roba!
GERONI. — Bona l'hem feta, Geroni! No més ens faltava aquesta...
COMTE. — (*De dintre.*) La roba! La tovallola... engegueu la calefacció, jo'm pelo de fret...
GERONI. — Què faig ara? Amb aquests crits esvalotarà l'Hotel. I no li puc tornar el pantaló!... Què li sembla, senyor Comte, si portessim a arreglar el pantaló? (*Sona el timbre. Dona el pantaló a Albert i crida.*) Ja va! Ja va!
ALBERT. — Si n'he arribat a fer d'oficis aquest matí!... Oh, les Ninóns!... Vaig a donar això al Conserge. (*Surt per l'esquerra primer terme.*)

ESCENA IX

GERONI, anant i venint; EL COMTE i EL SENYOR

GERONI. — Té... ara vol una bata... Es la darrera vegada que banyo a un polonès... Quina gent més empipadora! (*Entra a la porta de servei.*)
EL SENYOR. — (*Sortint tot groc, del* 79.) Moço... moço!... Ai... jo'm moro... me n'ha posat massa!...
GERONI. — (*Sortint amb la bata.*) La bata del polonès!
SENYOR. — Moço! Moço!
GERONI. — Ara l'altre? Què vol ara vostè? Vol més sangoneres? Se m'han acabat!
SENYOR. — No, no... al contrari, crec que me'n sobren mitja dotzena.
COMTE. — (*De dintre.*) La bataaa!...
GERONI. — Tingui! (*Li tira per la porta.*) Bo! A l'aigua!
SENYOR. — Tres bistecs amb patates.
GERONI. — No se'n dóna vergonya de córrer pels corredors mig mort com està? Ala, cap al llit!
SENYOR. — (*Entrant al* 79.) Quin hotel! (*En Geroni se'n va per la porta del servei.*)

ESCENA X

El Comte, després la Comtesa i Geroni

Comte. — (*En calçotets i gabàn.*) Se m'han quedat el pantaló... i a dintre hi tenía la correspondencia del príncep!... Quina situació més fumuda!... Moço! Moço!

Comtesa. — (*Sortint del séu quarto amb el séu cabell natural.*) Digui!

Comte. — (*Esverat.*) La meva dòna!

Comtesa. — Sí, senyor, la seva esposa... La seva esposa, indignada i ultratjada, que li ve a demanar compte de la seva abominable conducta de vell verd.

Comte. — Però... si jo...

Comtesa. — *Nada!* Deixa'm parlar! Tot un diplomàtic pot arribar a ser tant *embustero*? De modo que has anat a Londres per la qüestió de Mèxic?

Comte. — Però, escolta, dòna...

Comtesa. — Oh! Ja sé lo que'm vols dir... Un assumpte diplomàtic... no és això?

Comte. — Precisament... una missió secreta...

Comtesa. — A mi no me la pegues! De quan ençà s'exerceix la diplomacia pels corredors dels hotels, en calçotets i gabàn?

Comte. — Es pot ser diplomàtic i pendre un bany... i ara jo'n surto.

Comtesa. — També sorties d'un bany al carrer de Friedland?

Comte. — No; està clar que no. Que't diré, ara, jo?... Però com que ja n'he sortit, vaig a dir-te la veritat. He rebut l'encàreeg de recullir unes cartes principesques...

Comtesa. — Si és aixís... ensenya'm les cartes! Aont són?

Comte. — A la butxaca del pantaló.

Comtesa. — Tu menteixes... Això no és veritat...

Comte. — T'ho juro... Paraula!

Comtesa. — (*Apart.*) Haurem escorcollat malament?..... (*Alt.*) Lo que s'afirma es prova... Aont és el teu pantaló?

Comte. — (*Desesperat.*) Es passeja!

Comtesa. — Tot sol?

Comte. — Ja fa una hora que'l crido!

Comtesa. — (*Cridant.*) Això és que't burles de mi!

Comte. — Fes el favor de no moure soroll, ni d'armar escàndol... Sóc conegut a l'Hotel. Entrem al meu quarto!

Comtesa. — (*Apart.*) Potser hi trobaré les cartes... (*Alt.*) Entrem-hi! (*Se sent la Viuda que canta.*) Una dòna!

LA VIUDA. — Oh, rei meu!... rei estimat!...
COMTE. — (*Apart.*) Ninón!
GERONI. — (*Elegantíssim, apareixent a la porta de servei.*) La veu de la viuda!
VIUDA. — (*Cantant.*) L'Univers t'abandona!
COMTE. — (*Aclaparat.*) Sí!... Sí! Tot l'univers m'abandona!...
COMTESA. — Una dòna al teu quarto!
GERONI. — (*Apart.*) Al séu quarto?
COMTE. — Ara no't pensis...
COMTESA. — (*Apart.*) Ara sí que arreplego les cartes! (*Alt.*) El nom d'aquesta dòna, necesito saber el nom d'aquesta dòna!

ESCENA ULTIMA

ELS MATEIXOS, GERONI, LA VIUDA i després ALBERT

COMTE. — Es... es... (*Al veure en Geroni s'espanta.*) El marit!
COMTESA. — (*Estranyada.*) Què dius, ara?
COMTE. — Calla! Per l'amor de Déu!
COMTESA. — Què significa?
ALBERT. — (*Que entra per la dreta primer terme, diu baix a Geroni.*) La viuda té la cartera! El conserge l'hi ha vista.
GERONI. — (*Baix.*) No pot ser! Ara és allà... Pit i fòra! Costi lo que costi! (*S'avança cap al 75.*)
COMTE. — (*Tancant-li el pas.*) Aont va vostè?
GERONI. — Allà dintre.
COMTE. — No hi entrarà.
GERONI. — Faré lo que'm dongui la gana!
COMTE. — (*Extenent els braços i aturant-lo.*) Què vol fer, desgraciat! Vol matar aquesta dòna?
ELS ALTRES TRES. — Eh?
COMTE. — Li juro que no és culpable!
LA VIUDA. — (*Sortint del 75.*) Em tenen arreconada?
COMTE. — Ah! (*Es precipita cap a la viuda i la fa passar al costat d'en Geroni.*) Tiri's als braços del séu marit, senyora!
TOTS. — (*Menys la Viuda.*) El séu marit!
LA VIUDA. — Còm diu?
COMTE. — I digui-li que encara és digna d'ell.
VIUDA. — (*Mirant ara el Comte, ara an en Geroni.*) Es possible!... Vós! Senyor? (*Precipitant-se als braços d'en Geroni.*) Es veritat?... Es vol casar amb mi?...
GERONI. — (*Baix.*) Tot lo que vulguis, prenda!... Però ara necessito la cartera... la cartera...
VIUDA. — Quina cartera? Aquesta?
GERONI. — (*Prenent-la. Apart.*) Gracies a Déu! (*A la Com-

tesa.) Tingui! (*La Comtesa pren la cartera i en treu les lletres ràpidament.*)

VIUDA. — (*A Geroni.*) I ara, Príncep, agenolleu-vos davant del vostre pare, per a que'ns dongui la benedicció...

GERONI. — (*Esverat.*) El meu pare!

LA COMTESA i ALBERT. — Son pare?

COMTE. — El meu fill... ell?...

VIUDA. — (*Ingenua.*) Que no sóu el príncep Carles, vós?

GERONI. — Jo?... No sé pas que hi veus!

VIUDA. — Llavores, Majestat...

COMTE. — Còm s'entén, majestat?

VIUDA. — Que no sóu el rei de Polonia?

COMTE. — (*Enfadat.*) El rei de bastos!... Aquesta Ninón és boja.

COMTESA. — (*Apart.*) Què diu? Ninón?

VIUDA. — Ninón?

GERONI. — Muts a la gavia.

VIUDA. — (*Contenta.*) M'ha dit Ninón?

COMTE. — Que no és vostè?

VIUDA. — Jo? Si ho soc, no ho sabía. (*Ensenyant-li la Comtesa.*) Aquí la té, la Ninón!

GERONI. — (*Baix a la Viuda.*) Desgraciada! Davant del séu marit!

VIUDA. — (*Reculant.*) Reina Santíssima!

COMTE. — (*A la Comtesa.*) Còm s'entén? Tu? Tu ets la Ninón? Llavores digues que m'he casat amb la Ninón...

COMTESA. — (*Se posa a riure i agafa al Comte per les espatlles.*) Ja, ja, ja!

TOTS. — Eh?

COMTESA. — Decididament, Comte, per ser diplomàtic, no fas l'ull prou viu!

COMTE. — Què vols dir amb això?

COMTESA. — Que no has sapigut veure que t'he volgut donar una lliçó per castigar la teva poca confiança...

GERONI. — (*Apart.*) Què s'empatolla?

COMTE. — Però tot això que dius, no'm demostra...

COMTESA. — Ah! sí, sí! Jo he sigut Ninón... però durant vintiquatre hores, no més... per arreplegar les cartes del príncep Carles, i salvar aixís el teu honor diplomàtic...

COMTE. — El meu honor?

COMTESA. — Sí; sense la meva intervenció, un altre t'hauría pres les cartes.

COMTE. — A qui podíen interessar?

GERONI. — A mi, senyor Comte! que sóc agent secret d'un altre pretendent a la mà de la princesa Irene.

COMTE. — Prou, ja n'hi ha prou!

COMTESA. — (*Donant les cartes al Comte.*) Veus les cartes?

COMTE. — (*Mirant-les amb joia.*) La lletra del príncep! (*Va per ficar-se-les a la butxaca, més la Comtesa les hi pren.*)

COMTESA. — Dispensa!... L'honor de enviar-les al príncep Carles me correspòn a mi!

COMTE. — Ho trobo molt posat en raò... Jo mateix t'hi presentaré.

COMTESA. — (*Donant an en Geroni les cartes de la Viuda. En veu baixa.*) Tingui les cartes de la viuda!... Ho he comprès desseguida; jo sóc de les que se'n fan càrrec...

GERONI. — Gracies! (*Se les fica a la butxaca.*)

COMTE. — Però aont és la Ninón veritable? Fins ara no més n'he vist de sevillanes!

CONSERGE. — (*Entrant pel primer terme esquerra.*) Un telegrama pel 75. (*Li entrega i se'n va.*)

TOTS. — Un telegrama?

COMTE. — Veiam. (*Llegeix.*) «La Pitets se'ns ha casat. Inútil busqueu Ninón París. Guillat amb imbècil séu marit. Canteu-li com absoltes el *Caragol, treu banya*»

TOTS. — Oh!... Oh!... Oh!...

COMTE. — M'agradaría conèixer aquest imbècil.

GERONI. — Cregui'm, no val la pena. No vulgui fer carambola.

COMTE. — Comtesa... ets la més gran diplomàtica dels temps moderns... Demà marxem cap a Varsovia.

GERONI. — (*Baix a la Comtesa.*) Anem a pams, vostè i jo...

COMTESA. — (*Baix.*) No gaires pams, no gaires pams.

GERONI. — (*Baix.*) Bé! Còm quedo jo?

COMTESA. — (*Al Comte.*) Comte, aquest jove és molt fort i molt llest! Que't sembla si l'agreguessis a la Polonia?

COMTE. — No a la Polonia... A mi! (Un cop dels meus!) (*An en Geroni.*) Jove! Vol ser el meu secretari?

GERONI. — En cos i ànima.

COMTE. — Gracies.

GERONI. — No hi ha de què. Compti en tot i per tot amb el meu *apoyo*.

COMTESA. — L'enhorabona!

ALBERT. — Alça, *palili*!

VIUDA. — Pensaràs en mi, Geroni?

GERONI. — Demà m'escriuràs! (*A tots.*) Senyors: agraeixo de tot cor les seves felicitacions. Això s'ha de celebrar. Queden invitats a un banquet monstre. La Viuda paga el xampany.

ALBERT. — Geroni, vostè és un gran home!

GERONI. — Oh! la diplomacia! Es una gran cosa, la diplomacia.

TELO